

DAN BROWN

ΚΩΔΙΚΑΣ DAVINCI

Ν Ε Α Ν Ι Κ Η Λ Ο Γ Ο Τ Ε Χ Ν Ι Α

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE DA VINCI CODE
Από τις Εκδόσεις Delacorte Press, Νέα Υόρκη 2016
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κώδικας Da Vinci**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Dan Brown
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Χρήστος Καψάλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: the-parish.com/monk
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Dan Brown, 2016
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Arcangel
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2016, 3.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1819-3
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1820-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

DAN
BROWN
ΚΩΔΙΚΑΣ
DA VINCI

*Μετάφραση:
Χρήστος Καψάλης*

*Για την Μπλάιθ... ξανά.
Περισσότερο από ποτέ.*

Αγαπητέ αναγνώστη,

Ανέκαθεν αγαπούσα τα μυστικά και τους κώδικες.

Κάτι μαγικό συμβαίνει όταν ξαφνικά συνειδητοποιείς τι κρύβεται... μπροστά στα ίδια σου τα μάτια.

Όταν ήμουν δέκα χρονών, ήρθα αντιμέτωπος με τον πρώτο μου κώδικα: μια σειρά αλλόκοτων συμβόλων, γραμμένων σε ένα κομμάτι χαρτί που κρεμόταν από το χριστουγεννιάτικο δέντρο μας. Όταν τελικά κατάφερα να αποκωδικοποιήσω εκείνα τα σύμβολα, ανακάλυψα ότι το μήνυμα ήταν από τους γονείς μου και μέσα από αυτό ανακοίνωναν ότι σε λίγες ώρες θα αναχωρούσαμε όλοι μαζί για οικογενειακές διακοπές. Έκπληξη.

Από εκείνο το πρωινό, μου ασκούν ιδιαίτερη γοητεία οι κώδικες – εκείνα τα κρυφά μηνύματα που πρέπει πρώτα να ξεμπλεχτούν προτού ερμηνευτούν. Πέρασα τη ζωή μου εξερευνώντας εκείνο τον αινιγματικό κόσμο και, πριν από λίγα χρόνια, το ταξίδι μου με οδήγησε μπροστά στον πλέον μυστηριώδη κώδικα που συνάντησα ποτέ μου.

Ο κώδικας ήταν παμπάλαιος... και ακατανόητος. Μα, το καλύτερο από όλα, κρυβόταν σε κοινή θέα, σε σημείο όπου μπορούσαν να τον δουν οι πάντες.

Σύμφωνα με τον θρύλο, ο κώδικας αυτός προστάτευε ένα εκπληκτικό μυστικό. Ορισμένοι ισχυρίζονταν πως το μυστικό ήταν τόσο συγκλονιστικό ώστε, εφόσον γινόσουν κοινωνός του, δε θα έβλεπες ποτέ ξανά τον κόσμο μέσα από το ίδιο πρίσμα. Άλλοι υποστήριζαν πως το μυστικό ήταν απλώς ένας μύθος... τίποτε περισσότερο από ανούσιους ψιθύρους στην ομίχλη.

Ό,τι κι αν ισχύει, το βιβλίο που κρατάς στα χέρια σου περιγράφει την ιστορία ενός άντρα και μιας γυναίκας που προσπάθησαν να σπάσουν τον συγκεκριμένο κώδικα και να αποκαλύψουν τα κρυμμένα μυστήριά του. Είτε επιλέξεις να πιστέψεις σε αυτά τα μυστικά που πρόκειται να ανακαλύψεις, είτε όχι, ελπίζω πως το ταξίδι θα σε εμπνεύσει να επιμείνεις στην αναζήτηση της δικής σου αλήθειας, όποια και αν είναι αυτή.

Ακέρωτα*
Dan Brown

* Χωρίς κερί, sine cera στα λατινικά. Σημαίνει ειλικρινά, έντιμα. Η λατινική φράση προέρχεται, κατά μία εκδοχή, από τους Ρωμαίους γλύπτες που συχνά χρησιμοποιούσαν κερί για να καλύψουν τις ατέλειες των αγαλμάτων τους. (Σ.τ.Ε.)

ΓΕΓΟΝΟΣ

Το Κοινό της Σιών, μια μυστική αδελφότητα η οποία ιδρύθηκε στην Ευρώπη το 1099, είναι πραγματική οργάνωση. Το 1975, στην Εθνική Βιβλιοθήκη του Παρισιού ανακαλύφθηκαν περγαμινές γνωστές ως *Les Dossiers Secrets* (Οι Μυστικοί Φάκελοι), όπου αποκαλυπτόταν η ταυτότητα διαφόρων μελών του Κοινού της Σιών, μεταξύ των οποίων ο επιστήμονας Ισαάκ Νεύτωνας, ο ζωγράφος και γλύπτης Σάντρο Μποτισέλι, ο συγγραφέας Βικτόρ Ουγκό και ο καλλιτέχνης και εφευρέτης Λεονάρντο ντα Βίντσι.

Η Opus Dei (Έργο Θεού) είναι μια βαθιά θρησκευόμενη καθολική οργάνωση, η οποία πρόσφατα αποτέλεσε θέμα έντονης συζήτησης, καθώς υπήρξαν αναφορές ότι εφάρμοζε ακραίες πρακτικές. Η Opus Dei στεγάζει τα κεντρικά της γραφεία στην πόλη της Νέας Υόρκης, σε ένα κτίριο κόστους 47 εκατομμυρίων δολαρίων.

Όλες οι περιγραφές των έργων τέχνης, των αρχιτεκτονημάτων, των εγγράφων και των μυστικών τελετών που εμφανίζονται σε αυτό το μυθιστόρημα είναι ακριβείς.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μουσείο Λούβρου, Παρίσι

10:46 μ.μ.

Ο διεθνούς φήμης έφορος Ζακ Σονιέρ διέσχισε παραπατώντας τη θολωτή καμάρα της Μεγάλης Στοάς του Μουσείου. Στηρίχτηκε στον κοντινότερο πίνακα που μπορούσε να διακρίνει, ένα έργο του Καραβάτζο. Όπως γραπώθηκε από την επίχρυση κορνίζα, ο εβδομηνταεξάχρονος άντρας κατάφερε με κόπο να σηκώσει από τον τοίχο το αριστούργημα εκείνο του 17ου αιώνα και τελικά σωριάστηκε, πέφτοντας ανάσκελα, κάτω από τον καμβά.

Όπως το περίμενε, από κάποιο σημείο κοντά του ακούστηκε η εκκωφαντική κλαγγή μιας καγκελόπορτας, η οποία έπεφτε, φράζοντας την είσοδο στην αίθουσα. Το παρκέ πάτωμα τραντάχτηκε. Κάπου μακριά, ένας συναγερμός άρχισε να χτυπά.

Ο έφορος έμεινε για λίγο εκεί, παλεύοντας να πάρει ανάσα, προσπαθώντας να συνειδητοποιήσει τι συνέβαινε. *Είμαι ακόμη ζωντανός.* Κατάφερε να συρθεί κάτω από τον καμβά και να ρίξει μια ματιά ολόγυρα στον σπηλαιώδη χώρο, αναζητώντας κάποια κρυψώνα.

Μια φωνή ακούστηκε, ανατριχιαστικά κοντά. «Ακίνητος».

Έτσι όπως στηριζόταν στις παλάμες και στα γόνατα, ο έφορος πάγωσε, στρέφοντας αργά το κεφάλι του προς τα εκεί.

Σε απόσταση μόλις πέντε μέτρων, έξω από τη φραγμένη είσοδο, ο πελώριος τύπος που του είχε επιτεθεί τον κάρφωσε με το βλέμμα ανάμεσα από τις σιδερένιες μπάρες. Ο άντρας ήταν γεροδεμένος και ψηλός, με επιδερμίδα λευκή, λες και ήταν φάντασμα, και άσπρα μαλλιά, που είχαν αρχίσει να αραιώνουν. Οι ίριδες των ματιών του ήταν ροζ, με βαθυκόκκινες κόρες. Ο αλμπίνος τράβηξε ένα πιστόλι μέσα από το πανωφόρι του και έστρεψε την κάννη του ανάμεσα από τις μπάρες, κατευθείαν επάνω στον έφορο. «Κακώς το έβαλες στα πόδια». Ο Σονιέρ δεν μπορούσε να προσδιορίσει ακριβώς την προφορά του. «Τώρα, πες μου πού βρίσκεται».

«Σ-σου απάντησα ήδη», ψέλλισε ο έφορος. «Δεν έχω ιδέα για ποιο πράγμα μιλάς!»

«Λες ψέματα». Ο άντρας συνέχιζε να τον καρφώνει με το βλέμμα του, απόλυτα ακίνητος, ενώ τα απόκοσμα μάτια του έμοιαζαν να γυαλίζουν. «Εσύ και οι αδελφοί σου έχετε στην κατοχή σας κάτι που δε σας ανήκει. Πες μου πού είναι κρυμμένο, και θα ζήσεις». Ο άντρας σημάδεψε με το πιστόλι του το κεφάλι του εφόρου. «Αξιίζει να πεθάνεις γι' αυτό το μυστικό;»

Ο Σονιέρ δεν μπορούσε να πάρει ανάσα.

Ο άντρας έγειρε το κεφάλι του στο πλάι, ακολουθώντας με τη ματιά του την κάννη του πιστολιού.

Ο Σονιέρ σήκωσε τα χέρια ψηλά, σαν να παραδινόταν. «Στάσου», είπε με αργή φωνή. «Θα σου πω αυτό που γυρεύεις να μάθεις». Ο έφορος άρθρωσε τα επόμενα λόγια του με προσοχή – ήταν ένα ψέμα το οποίο είχε προβάρει πάμπολλες φορές.

Μόλις ολοκλήρωσε αυτά που είχε να πει, ο άντρας που του είχε επιτεθεί χαμογέλασε αντάρεσκα. «Ναι. Αυτό ακριβώς μου είπαν και οι προηγούμενοι».

Ο Σονιέρ ταράχτηκε. *Οι προηγούμενοι;*

«Τους εντόπισα κι αυτούς», τον πληροφορήσε χλευαστικά ο πελώριος άντρας. «Και τους τρεις. Μου επιβεβαίωσαν αυτά που είπες κι εσύ μόλις τώρα».

Αδύνατο! Η πραγματική ταυτότητα του εφόρου, όπως και των τριών συναδέλφων εποπτών του ήταν σχεδόν εξίσου ιερή όσο και το πανάρχαιο μυστικό το οποίο προστάτευαν. Πλέον, ο Σονιέρ συνειδητοποιούσε πως οι επίτροποι, ακολουθώντας τα όσα ρητά προβλέπονταν, είχαν αρθρώσει το ίδιο ακριβώς ψέμα, λίγο πριν τον θάνατό τους.

Ο άντρας τον σημάδεψε και πάλι με το όπλο του. «Μόλις φύγεις κι εσύ, θα είμαι ο μόνος που γνωρίζει την αλήθεια».

Την αλήθεια. Εκείνη τη στιγμή, ο έφορος συνέλαβε την πραγματικά φρικτή διάσταση όλης αυτής της υπόθεσης. *Αν πεθάνω, η αλήθεια θα χαθεί για πάντα.* Δοκίμασε να συρθεί, να βρει κάποιο σημείο για να κρυφτεί.

Το όπλο βρυχήθηκε, και ο έφορος αισθάνθηκε ένα φρικτό κάψιμο, καθώς η σφαίρα καρφωνόταν στο στομάχι του. Σωριάστηκε, παλεύοντας να αντισταθεί στον πόνο. Με αργές κινήσεις, ο Σονιέρ γύρισε ανάσκελα και έστρεψε το βλέμμα του προς τα κάγκελα, στον άντρα που του είχε επιτεθεί.

Αυτή τη φορά ο άντρας τον σημάδευε κατευθείαν στο κεφάλι.

Ο Σονιέρ έκλεισε τα μάτια του, ενώ το κουβάρι των σκέψεών του μπερδευόταν περισσότερο από τον φόβο και τις τύψεις.

Ένας ξερός, μεταλλικός ήχος, καθώς ο επικρουστήρας συναντούσε την άδεια θαλάμη, αντήχησε στον διάδρομο.

Τα μάτια του εφόρου άνοιξαν διάπλατα.

Ο άντρας έριξε μια ματιά στο όπλο του, έμοιαζε σχεδόν να το διασκεδάζει. Έκανε να πιάσει έναν δεύτερο γεμιστήρα, όμως φάνηκε να το ξανασκέφτεται, χαμογελώντας ψύχραιμα, καθώς παρατηρούσε το στομάχι του Σονιέρ.

Ο έφορος κοίταξε προς τα κάτω και εντόπισε την τρύπα που είχε σχηματίσει η σφαίρα στο λευκό, λινό πουκάμισό του. Ακριβώς κάτω από τον θώρακά του, είχε σχηματιστεί ένας μικρός κύκλος από αίμα. *Το στομάχι μου.* Από την εμπειρία του από τον πόλεμο, ήξερε ότι του απέμενε μονάχα ένα τέταρτο ζωής.

«Το έργο μου εδώ ολοκληρώθηκε», ανακοίνωσε ο άντρας. Λίγες στιγμές μετά, είχε εξαφανιστεί.

Ολομόναχος, ο Ζακ Σονιέρ έστρεψε και πάλι το βλέμμα του προς τη σιδερένια καγκελόπορτα. Οι πόρτες ασφαλείας θα ήταν αδύνατο να ανοίξουν για τουλάχιστον είκοσι λεπτά. Μέχρι να καταφέρουν να τον εντοπίσουν, θα ήταν νεκρός. Ο φόβος που τον πλάκωνε τώρα όμως ήταν ένας φόβος πολύ ισχυρότερος από ό,τι εκείνος του επικείμενου θανάτου του.

Πρέπει να μεταβιβάσω το μυστικό σε κάποιον. Κατάφερε να βρει τη δύναμη ώστε να προσπαθήσει να σηκωθεί.

Όπως κατάφερε να σταθεί στα πόδια του, φαντάστηκε τους τρεις δολοφονημένους αδελφούς του. Αναλογίστηκε τις γενιές που είχαν προηγηθεί... την αποστολή που είχε ανατεθεί σε όλους εκείνους τους ανθρώπους.

Μια αδιάρρηκτη αλυσίδα γνώσης.

Και τώρα, παρά τις τόσες προφυλάξεις... παρά τις τόσες ασφαλιστικές δικλίδες... ο Ζακ Σονιέρ ήταν ο τελευταίος κρίκος που απέμενε, ο ύστατος φύλακας ενός από τα ισχυρότερα μυστικά στην ιστορία του κόσμου.

Τρέμοντας, ίσιωσε το κορμί του.

Πρέπει να βρω κάποιον τρόπο...

Βρισκόταν παγιδευμένος μέσα στη Μεγάλη Στοά, και υπήρχε μονάχα ένας άνθρωπος σε ολόκληρο τον πλανήτη στον οποίο θα μπορούσε να παραδώσει τον πυρσό της γνώσης. Ο Σονιέρ έστρεψε το βλέμμα του προς τους τοίχους της περιλάμπρης φυλακής του· μια συλλογή από τα πλέον περίφημα ζωγραφικά έργα ολόκληρης της ανθρωπότητας, πρόσωπα που έμοιαζαν να τον κοιτούν από ψηλά χαμογελώντας σαν παλιοί φίλοι.

Μορφάζοντας από τον πόνο, άντλησε όσα αποθέματα ψυχραιμίας και αντοχής του απέμεναν. Αυτό που σκόπευε να επιχειρήσει, μέσα στην απόγνωσή του, ήξερε ότι θα απαιτούσε κάθε δευτερόλεπτο της ζωής που του απέμενε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ο Ρόμπερτ Λάινγκντον ξυπνούσε με δυσκολία.

Ένα τηλέφωνο χτυπούσε στο σκοτάδι, ένα ψιλό, άγνωστο κουδούνισμα. Προσπάθησε να βρει στα τυφλά το πορτατίφ στο κομοδίνο του και το άναψε. Παρατηρώντας το περιβάλλον του με μισόκλειστα μάτια, διέκρινε ένα πλούσια διακοσμημένο υπνοδωμάτιο, επιπλωμένο με αντίκες του δέκατου όγδοου αιώνα, τοίχους καλυμμένους με νωπογραφίες φιλοτεχνημένες στο χέρι, καθώς κι ένα κολοσσιαίο κρεβάτι από μαόνι.

Μα, πού βρίσκομαι;

Πάνω στο ξακάρ μπουρνούζι που κρεμόταν από το κεφαλάρι, διέκρινε το μονόγραμμα: *Ξενοδοχείο Ριτζ, Παρίσι.*

Σταδιακά, η ομίχλη άρχισε να διαλύεται. Όπως ανακαθόταν στο κρεβάτι, έστρεψε το κουρασμένο βλέμμα του στον ολόσωμο καθρέφτη που βρισκόταν στην απέναντι πλευρά του δωματίου. Ο άντρας που τον αντίκριζε μέσα από το γυαλί ήταν ένας άγνωστος· αναμαλλιασμένος και αποκαμωμένος, ενώ το συνήθως κοφτερό, γαλανό βλέμμα του έμοιαζε θαμπό και ρουφηγμένο. Η αξυρισιά σκίαζε το δυνατό σαγόνι του, ενώ γύρω από τους κροτάφους του οι γκριζες ανταύγειες συνέχιζαν να απλώνονται, καθώς κάλυπταν όλο και περισσότερα τα πυκνά, μαύρα μαλλιά του.

Σήκωσε το ακουστικό. «Παρακαλώ;»

«Μεσιέ Λάνγκντον;» ακούστηκε μια αντρική φωνή. «Ελπίζω να μην ενοχλώ».

Ζαλισμένος, ο Λάνγκντον έριξε μια ματιά στο ρολόι πάνω στο κομοδίνο. Η ώρα ήταν 12:32 π.μ. Είχε πέσει για ύπνο πριν από μόλις μία ώρα· αισθανόταν ψόφιος.

«Από τη ρεσεψιόν σας καλώ, μεσιέ. Ζητώ συγγνώμη για την ενόχληση, όμως έχετε επισκέπτη. Επιμένει ότι είναι επείγον».

Ο Λάνγκντον ακόμη δεν είχε συνέλθει. *Επισκέπτη;* Το βλέμμα του εστίασε πάνω σε ένα τσαλακωμένο φυλλάδιο πάνω στο κομοδίνο.

ΤΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

έχει την τιμή να παρουσιάσει

ΜΙΑ ΒΡΑΔΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΡΟΜΠΕΡΤ ΛΑΝΓΚΝΤΟΝ
ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΣΥΜΒΟΛΟΛΟΓΙΑΣ
ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΧΑΡΒΑΡΝΤ, ΗΠΑ

Ο Λάνγκντον βόγκηξε. Τα βιβλία του με θέμα «Θρησκευτικά έργα ζωγραφικής και σύμβολα» τον είχαν μετατρέψει σε μια απρόθυμη διασημότητα στους κύκλους της τέχνης, και η αποψινή διάλεξη, μια παρουσίαση διαφανειών με θέμα τους παγανιστικούς συμβολισμούς που κρύβονται στις πέτρες του Καθεδρικού της Σαρτρ, πιθανότατα είχε ενοχλήσει ορισμένα από τα πιο συντηρητικά μέλη του ακροατηρίου. Κατά πάσα πιθανότητα, κάποιος θρησκευόμενος ακαδημαϊκός τον είχε εντοπίσει στο ξενοδοχείο και είχε διάθεση για καβγά.

«Λυπάμαι», είπε ο Λάνγκντον, «όμως είμαι πολύ κουρασμένος και...»

«Μα, μεσιέ», επέμεινε ο ρεσεψιονίστ, χαμηλώνοντας τη φωνή του, έτσι που μετατράπηκε σε επιτακτικό ψίθυρο. «Ο επισκέπτης σας είναι σημαντικό πρόσωπο. Μάλιστα, ανεβαίνει ήδη στο δωμάτιό σας».

Πλέον, ο Λάνγκντον είχε ξυπνήσει για τα καλά. «Στείlate έναν άγνωστο στο δωμάτιό μου;»

«Ζητώ συγγνώμη, μεσιέ, όμως έναν τέτοιο άνθρωπο... Δε θα τολμούσα να διανοηθώ να τον εμποδίσω».

«Μα, ποιος είναι, τέλος πάντων;»

Ο ρεσεψιονίστ, όμως, είχε κλείσει ήδη το τηλέφωνο.

Σχεδόν αμέσως, κάποιος βάλθηκε να βροντάει την πόρτα του Λάνγκντον.

Ο Λάνγκντον σηκώθηκε από το κρεβάτι, νιώθοντας τα ακροδάχτυλά του να βυθίζονται στο παχύ χαλί. Φόρεσε το μπουρνούζι του ξενοδοχείου και κατευθύνθηκε προς την πόρτα. «Ποιος είναι;»

«Κύριε Λάνγκντον; Πρέπει οπωσδήποτε να σας μιλήσω». Ο άντρας μιλούσε αγγλικά με ξενική προφορά, και η φωνή του ακουγόταν κοφτή, αυστηρή. «Είμαι ο υπαστυνόμος Ζερόμ Κολέ. Κεντρική Διεύθυνση Δικαστικής Αστυνομίας».

Ο Λάνγκντον σάσισε. *Δικαστική Αστυνομία*; Για ποιον λόγο οι γαλλικές αρχές, και μάλιστα μια υπηρεσία αντίστοιχη του FBI, να θέλουν να του μιλήσουν;

Αφήνοντας την αλυσίδα περασμένη, άνοιξε μια ιδέα την πόρτα. Το πρόσωπο που εμφανίστηκε στη χαραμάδα ήταν τραβηγμένο, κουρασμένο. Ο άντρας ήταν λεπτός, φορούσε μπλε στολή.

«Μπορώ να περάσω;» ρώτησε ο πράκτορας.

Ο Λάνγκντον δίστασε, αισθανόταν περδεδεμένος. «Περί τίς πρόκειται;»

«Ο *καπιτέν* ζητά τις εξειδικευμένες γνώσεις σας σχετικά με ένα λεπτό ζήτημα».

«Τώρα;» κατάφερε να αρθρώσει ο Λάνγκντον. «Μα, είναι περασμένα μεσάνυχτα».

«Αν δεν απατώμαι, πρόκειται να συναντηθείτε με τον έφορο του Λούβρου απόψε, σωστά;»

Ένα κύμα ανησυχίας κατέλαβε ξαφνικά τον Λάνγκντον.

Πράγματι, είχε συνεννοηθεί ώστε να συναντήσει τον σεβάσιμο έφορο Ζακ Σονιέρ για ένα ποτό, μετά τη διάλεξη, όμως ο Σονιέρ δεν εμφανίστηκε. «Σωστά. Πώς το ξέρετε αυτό;»

«Βρήκαμε το όνομά σας στην ατζέντα του».

«Ελπίζω να μην του συνέβη κάτι...»

Ο πράκτορας αναστέναξε δυσοίωνα και πέρασε μια φωτογραφία από το στενό άνοιγμα της πόρτας.

Μόλις είδε ο Λάנגκντον τη φωτογραφία, ολόκληρο το σώμα του μάγκωσε.

«Η φωτογραφία αυτή τραβήχτηκε λιγότερο από μία ώρα πριν. Μέσα στο Λούβρο».

Καθώς ο Λάנגκντον αντίκριζε την αλλόκοτη εικόνα, το σοκ και η αποστροφή που είχε βιώσει αρχικά άρχιζαν να παραχωρούν τη θέση τους σε μια έκρηξη οργής.

«Ελπίζαμε ότι θα μπορούσατε να μας βοηθήσετε να κατανοήσουμε το τι συνέβη, δεδομένων των γνώσεών σας στη συμβολολογία, καθώς και λόγω της προγραμματισμένης σας συνάντησης με τον Σονιέρ».

Πλέον η φρίκη που αισθανόταν ο Λάנגκντον χρωματιζόταν και από μια υποψία φόβου. «Αυτό το σύμβολο, εδώ», άρχισε να λέει, «και ο τρόπος που το σώμα του έχει τόσο αλλόκοτη...»

«Στάση;» συμπλήρωσε ο πράκτορας.

Ο Λάנגκντον έγενεψε καταφατικά, νιώθοντας ένα ρίγος καθώς σήκωνε το βλέμμα του. «Δεν μπορώ να φανταστώ ποιος θα μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο σε έναν άνθρωπο».

Το πρόσωπο του πράκτορα ήταν βλοσυρό. «Παρεξηγήσατε, κύριε Λάנגκντον. Αυτά που βλέπετε σε αυτήν εδώ τη φωτογραφία...» Έκανε μια παύση. «Ο κύριος Σονιέρ τα έκανε ο ίδιος στον εαυτό του».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Σε απόσταση ενάμισι χιλιομέτρων, ο θηριώδης αλμπίνος που άκουγε στο όνομα Σίλας διέσχισε κουτσαίνοντας ελαφρά την κεντρική είσοδο μιας πολυτελούς κατοικίας στην οδό Λα Μπριγιέρ. Φορούσε μια αγκαθωτή αλυσίδα γύρω από τον μηρό του – ένα *κιλίκιο*. Όλοι οι γνήσιοι οπαδοί της *Οδού* φορούσαν αυτό το αντικείμενο: μια δερμάτινη λωρίδα, εφοδιασμένη με αιχμηρά, μεταλλικά αγκάθια, τα οποία προκαλούσαν πόνο και λειτουργούσαν ως διαρκής υπενθύμιση του μαρτυρίου του Χριστού πάνω στον σταυρό. Η ψυχή του αγαλλίαζε χάρη στις υπηρεσίες που πρόσφερε στον Κύριο.

Ο Σίλας διέσχισε τον προθάλαμο και ανέβηκε αθόρυβα από τη σκάλα, καθώς δεν ήθελε να ξυπνήσει κανέναν. Η πόρτα του υπνοδωματίου του ήταν ανοιχτή· εδώ απαγορεύονταν οι κλειδαριές. Πέρασε μέσα κι έκλεισε την πόρτα πίσω του.

Το δωμάτιο ήταν εξαιρετικά λιτό: ξύλινο πάτωμα, ένα ντουλάπι από πεύκο, ένα πλεχτό χαλάκι στη γωνία, το οποίο χρησιμοποιούσε ως κρεβάτι. Βρισκόταν ως επισκέπτης στο Παρίσι αυτή την εβδομάδα, κι όμως επί χρόνια είχε την ευλογία να απολαμβάνει ένα αντίστοιχο καταφύγιο στην πόλη της Νέας Υόρκης.

Ο Κύριος μου πρόσφερε στέγη και σκοπό στη ζωή μου.

Απόψε τουλάχιστον ο Σίλας αισθανόταν ότι είχε αρχίσει να ξεπληρώνει το χρέος του. Έσπευσε να πλησιάσει το ντουλάπι,

βρήκε το κινητό που είχε κρύψει εκεί και σχημάτισε έναν αριθμό.

«Ναι;» απάντησε μια αντρική φωνή.

«Δάσκαλε, επέστρεψα».

«Ακούω», είπε αυστηρά η φωνή, αλλά με αισθητή ικανοποίηση από το τηλεφώνημα που είχε δεχτεί.

«Και οι τέσσερις βγήκαν από τη μέση. Οι τρεις *επίτροποι*... και ο ίδιος ο *Μέγας Μάγιστρος*».

Ακολούθησε μια σύντομη παύση, σαν σε προσευχή. «Να υποθέσω, επομένως, ότι εξασφάλισες την πληροφορία;»

«Και οι τέσσερις είπαν το ίδιο πράγμα. Ανεξάρτητα ο ένας από τον άλλον». Ο Σίλας έκανε μια παύση, γνωρίζοντας ότι η πληροφορία που είχε αποσπάσει από τα θύματά του θα προκαλούσε αίσθηση. «Δάσκαλε, και οι τέσσερις επιβεβαίωσαν την ύπαρξη του *clef de voûte*... του θρυλικού *σφηνόλιθου*».

Άκουσε τον συνομιλητή του μέσα από το κινητό να παίρνει μια κοφτή ανάσα και μπορούσε πραγματικά να αισθανθεί τον ενθουσιασμό του Δασκάλου. «Ο *σφηνόλιθος*...»

Σύμφωνα με τον θρύλο, η αδελφότητα είχε κατασκευάσει έναν πέτρινο χάρτη, έναν *σφηνόλιθο* ή αλλιώς μια εγχάρακτη πλάκα η οποία αποκάλυπτε την τοποθεσία όπου φυλασσόταν το σπουδαιότερο μυστικό της αδελφότητας: ένα μυστικό τόσο ισχυρό, ώστε η προστασία του αποτελούσε τον λόγο ύπαρξης της ίδιας της αδελφότητας.

«Μόλις εξασφαλίσεις τον σφηνόλιθο», ψιθύρισε ο Δάσκαλος, «θα μας απομένει μονάχα ένα βήμα».

«Βρισκόμαστε κοντύτερα από ό,τι υποψιάζεσαι, Δάσκαλε. Ο σφηνόλιθος βρίσκεται εδώ, στο Παρίσι».

«Στο Παρίσι; Απίστευτο. Ακούγεται υπερβολικά εύκολο...»

Ο Σίλας του μετέφερε τα όσα είχαν προηγηθεί εκείνο το βράδυ... το πώς και τα τέσσερα θύματά του, λίγες στιγμές πριν τον θάνατο, είχαν πει στον Σίλα το ίδιο ακριβώς πράγμα: ότι ο σφηνόλιθος κρυβόταν με ιδιοφυή τρόπο σε μια συγκεκριμένη τοπο-

θεσία, μέσα σε μία από τις παμπάλαιες εκκλησίες του Παρισιού, τον ναό του Αγίου Σουλπικίου.

«Μέσα σε έναν οίκο του Κυρίου!» αναφώνησε ο Δάσκαλος. «Α, πώς μας χλευάζουν!»

«Ακριβώς όπως κάνουν εδώ και αιώνες».

Ο Δάσκαλος σώπασε, σαν να άφηνε τον θρίαμβο εκείνης της στιγμής να καταλαγιάσει μέσα του. Τελικά, μίλησε. «Πρόσφερες σπουδαία υπηρεσία στον Θεό. Τώρα, Σίλα, πρέπει να ανακτήσεις τον λίθο και να μου τον παραδώσεις. Αμέσως. Απόψε».

Ύστερα, ο Δάσκαλος του εξήγησε τι έπρεπε να γίνει.

Όταν ο Σίλας έκλεισε το τηλέφωνο, η επιδερμίδα του ανατρίχιαζε από την προσμονή. Μία ώρα, αναλογίστηκε, ευγνώμων που ο Δάσκαλος του είχε παραχωρήσει το περιθώριο αυτό, ώστε να προβεί στην απαραίτητη πράξη μετάνοιας, προτού εισέλθει σε έναν οίκο του Θεού. *Πρέπει να εξαγνίσω την ψυχή μου από τις σημερινές αμαρτίες.*

Ο πόνος είναι καλός, ψιθύρισε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

Ο τσουχτερός αέρας του Απριλίου φυσούσε μέσα από το ανοιχτό παράθυρο του αυτοκινήτου της Δικαστικής Αστυνομίας καθώς αυτό διέσχιζε με ταχύτητα το Παρίσι. Στη θέση του συνοδηγού, ο Ρόμπερτ Λάνγκντον προσπαθούσε να βάλει τις σκέψεις του σε μια σειρά. Είχε προηγηθεί ένα γρήγορο ντους και ξύρισμα, οπότε η εμφάνισή του κάπως είχε βελτιωθεί, όμως ελάχιστα είχε βοηθήσει στο να περιοριστεί η ανησυχία του. Η φοβερή εικόνα του πτώματος του εφόρου παρέμενε χαραγμένη στο μυαλό του.

Ο Ζακ Σονιέρ είναι νεκρός.

Δεν μπορούσε παρά να αισθάνεται μια βαθιά απώλεια λόγω του θανάτου του εφόρου. Παρ' ότι ο Σονιέρ είχε φήμη ανθρώπου κλεισμένου στον εαυτό του, η αφοσίωσή του στις τέχνες τον καθιστούσε αξιοσέβαστο και ο Λάνγκντον πραγματικά ανυπομονούσε να τον συναντήσει.

Γύρω από το αυτοκίνητο, η πόλη μόλις άρχιζε να χαλαρώνει τους ρυθμούς της: πλανόδιοι πωλητές έσπρωχναν καρότσια φορτωμένα με καραμελωμένα αμύγδαλα, ενώ σερβιτόροι μετέφεραν σακούλες με σκουπίδια στα πεζοδρόμια, την ώρα που ένα ξευγαράκι αγκαλιαζόταν για να ξεσταθεί ενάντια στο αεράκι που φυσούσε, αρωματισμένο από άνθη γιασεμιού. Το Citroën κινούνταν με σιγουριά μέσα στο κυκλοφοριακό χάος, καθώς η κακόη-

χη σειρήνα του έκανε τα αυτοκίνητα να παραμερίζουν μεμιάς.

«Ο αρχηγός χάθηκε απόψε μόλις πληροφορήθηκε ότι βρισκόσαστε ακόμη στο Παρίσι», είπε ο πράκτορας, καθώς πατούσε γκάζι και έστριβε το αυτοκίνητο για να περάσει από τη βόρεια είσοδο των φημισμένων Κήπων του Κεραμεικού, έναν τόπο τον οποίο ο Λάνγκντον ανέκαθεν θεωρούσε σχεδόν ιερό. Εδώ βρισκονταν οι κήποι όπου ο ζωγράφος Κλοντ Μονέ είχε πειραματιστεί με τις μορφές και τα χρώματα, εμπνεόμενος ουσιαστικά τη γέννηση του ιμπρεσιονιστικού κινήματος.

Ο πράκτορας έκλεισε επιτέλους τη σειρήνα και ο Λάνγκντον χαλάρωσε απολαμβάνοντας την ξαφνική ησυχία. Το αυτοκίνητο έστριψε απότομα προς τα αριστερά αυτή τη φορά, ακολουθώντας την κεντρική λεωφόρο του πάρκου, πέρασε γύρω από μια κυκλική λιμνούλα και ύστερα διέσχισε τον έρημο δρόμο, φτάνοντας σε ένα τετράγωνο πλάτωμα. Από εδώ, μπορούσαν να δουν το τέλος των Κήπων του Κεραμεικού, ένα σημείο στο οποίο υψωνόταν μια πελώρια, πέτρινη αφίδα.

Η Αψίδα του Καρουζέλ.

Οι εραστές της τέχνης λάτρευαν αυτό το σημείο. Από εδώ διακρίνονταν τέσσερα από τα κορυφαία μουσεία τέχνης σε ολόκληρο τον κόσμο... ένα σε κάθε σημείο της πυξίδας. Από το παράθυρο στη δεξιά πλευρά, προς τον νότο, ο Λάνγκντον μπορούσε να διακρίνει την εντυπωσιακά φωτισμένη πρόσοψη του παλιού σιδηροδρομικού σταθμού, όπου πλέον στεγαζόταν το φημισμένο Μουσείο Ορσέ. Με μια ματιά προς τα αριστερά, μπορούσε να εντοπίσει τη στέγη του υπερσύγχρονου Κέντρου Πομπιντού, όπου στεγαζόταν το Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης. Πίσω του, προς τα δυτικά, ήξερε ότι πάνω από τα δέντρα υψωνόταν ο πανάρχαιος οβελίσκος του Ραμσή, φανερώνοντας το σημείο όπου βρισκόταν το Μουσείο Ζε ντε Πομ.

Όμως, ευθεία μπροστά, προς τα ανατολικά, ανάμεσα από την αφίδα, ο Λάνγκντον μπορούσε πλέον να διακρίνει το αναγεννη-

σιακό ανάκτορο που είχε αναδειχτεί στο διασημότερο μουσείο τέχνης σε ολόκληρο τον κόσμο.

Το Μουσείο του Λούβρου.

Με σχήμα που έφερνε σε γιγάντιο πέταλο, το Λούβρο αποτελούσε το μακρύτερο κτίριο στην Ευρώπη, με μήκος τριπλάσιο από το ύψος του Πύργου του Άιφελ. Το κτίριο υψωνόταν σαν οχυρό με φόντο τον παριζιάνικο ουρανό, ένα εντυπωσιακό οικοδόμημα, ανάμεσα στις πτέρυγες του οποίου εκτεινόταν μια πλατεία με εμβαδόν ενενήντα τριών χιλιάδων τετραγωνικών μέτρων. Ο Λάνγκντον θυμόταν την πρώτη φορά που είχε περπατήσει γύρω από το κτίριο, μια εκπληκτική διαδρομή σχεδόν πέντε χιλιομέτρων.

Σύμφωνα με τις εκτιμήσεις, ένας επισκέπτης θα χρειαζόταν πέντε εβδομάδες προκειμένου να διαθέσει τον απαραίτητο χρόνο στα 65.300 έργα τέχνης που φυλάσσονταν στο κτίριο αυτό, όμως οι περισσότεροι τουρίστες επέλεξαν μια συντομευμένη διαδρομή, την οποία ο Λάνγκντον περιέγραφε με τον όρο «Λούβρο Ελαφρύ», δηλαδή ένα γρήγορο πέρασμα από τα τρία διασημότερα εκθέματα του μουσείου: τη *Μόνα Λίζα*, και τα μαρμάρινα γλυπτά της *Αφροδίτης της Μήλου* και της *Νίκης της Σαμοθράκης*.

Ο οδηγός έπιασε έναν ασύρματο και μίλησε γρήγορα, στα γαλλικά. «*Monsieur Langdon est arrivé. Deux minutes*». Στράφηκε στον Λάνγκντον. «Ο αρχηγός θα σας περιμένει στην κεντρική είσοδο». Ύστερα, μαρσάρισε και πέρασε το αυτοκίνητο πάνω από το πεζοδρόμιο. Η κεντρική είσοδος του Λούβρου φαινόταν πλέον, καθώς υψωνόταν επιβλητική στο βάθος.

Η Πυραμίδα.

Η είσοδος αυτή, μια νεομοντέρνα γυάλινη πυραμίδα ύψους σχεδόν επτά μέτρων, σχεδιασμένη από τον κινεζικής καταγωγής Αμερικανό αρχιτέκτονα Ι. Μ. Πεί, είχε καταλήξει να γίνει διάσημη σχεδόν όσο και το μουσείο, αν και επρόκειτο για αμφιλεγόμενο αρχιτεκτόνημα.

«Σας αρέσει η πυραμίδα;» ρώτησε ο πράκτορας.

Ο Λάνγκντον συνοφρυώθηκε. Ήξερε ότι η ερώτηση έκρυβε μια μικρή παγίδα. Αν ομολογούσες ότι σου άρεσε, κινδύνευες να θεωρηθείς άνθρωπος χωρίς γούστο, ενώ το αντίθετο θα μπορούσε να ερμηνευτεί ως προσβολή προς τους Γάλλους.

«Ο Μιτερράν ήταν τολμηρός άνθρωπος», απάντησε, επιχειρώντας να κρατήσει ισορροπίες. Ο πρώην Γάλλος πρόεδρος, ο οποίος είχε υπογράψει την ανάθεση του έργου, λέγεται ότι υπέφερε από το «Σύνδρομο των Φαραώ», καθώς κατέκλυσε το Παρίσι με αιγυπτιακούς οβελίσκους, έργα τέχνης και τεχνουργήματα.

«Πώς ονομάζεται ο αστυνόμος;» ρώτησε ο Λάνγκντον, αλλάζοντας θέμα συζήτησης.

«Μπεζί Φας», απάντησε ο οδηγός. «Στη δουλειά, τον αποκαλούμε *le Taureau*».

Ο Λάνγκντον έριξε μια ματιά προς το μέρος του. «Ταύρο;»

Ο πράκτορας ανασήκωσε τα φρύδια του. «Τα γαλλικά σας είναι καλύτερα από ό,τι θα θέλατε να παραδεχτείτε, κύριε Λάνγκντον».

Τα γαλλικά μου είναι αίσχος, σκέφτηκε ο Λάνγκντον, *αλλά οι γνώσεις μου γύρω από τον ζωδιακό κύκλο είναι υποφερτές*. Η αστρολογία είχε πρακτικά την ίδια μορφή σε ολόκληρο τον κόσμο, και το ζώδιο του Ταύρου υπήρχε παντού.

Ο πράκτορας σταμάτησε το αυτοκίνητο και έδειξε ανάμεσα σε δύο σιντριβάνια, υποδεικνύοντας μια μεγάλη περιστρεφόμενη πόρτα, στο πλάι της πυραμίδας. «Έχω εντολή να σας αφήσω εδώ. Πρέπει να ασχοληθώ με ορισμένα άλλα θέματα. Καλή τύχη, μεσιέ».

Ο Λάνγκντον αναστέναξε βαριά και κατέβηκε, και ύστερα προχώρησε με γοργό βήμα προς την είσοδο, την ώρα που το αυτοκίνητο απομακρυνόταν με ταχύτητα. Σήκωσε το χέρι για να χτυπήσει τη γυάλινη πόρτα, όμως μέσα από το σκοτάδι που απλωνόταν κάτω του ξεπρόβαλε μια σιλουέτα που ανέβαινε με

δρασκελιές τη γυριστή σκάλα. Ο άντρας ήταν γεροδεμένος και μελαψός, με φαρδιούς ώμους και κοντά, δυνατά πόδια. Έγνεψε στον Λάנגκντον να περάσει.

«Είμαι ο Μπεζί Φας», ανακοίνωσε, την ώρα που ο Λάγκντον άνοιγε την πόρτα, σπρώχνοντάς τη. «Αστυνόμος της Δικαστικής Αστυνομίας». Ο τόνος της φωνής του ταίριαζε με τη θέση του: ήταν ένας μακρόσυρτος λαρυγγισμός, σαν καταιγίδα που απειλούσε να ξεσπάσει.

Ο Λάγκντον πρότεινε το χέρι του. «Ρόμπερτ Λάγκντον».

Η πελώρια παλάμη του Φας έκλεισε σαν μέγγενη γύρω από εκείνη του Λάγκντον. «Κύριε Λάγκντον». Τα εβένινα μάτια του αστυνομίου καρφώθηκαν επάνω του. «Ελάτε».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4

Ο αστυνόμος Μπεζί Φας θύμιζε αγριεμένο ταυρί έτσι όπως προχωρούσε, με τους φαρδιούς του ώμους στητούς και το πιγούνι κολλημένο πάνω στο στήθος.

Ο Λάνγκντον τον ακολούθησε στην περίφημη μαρμάρινη σκάλα που οδηγούσε στο ημιυπόγειο αίθριο κάτω από τη γυάλινη πυραμίδα. Καθώς κατέβαιναν, πέρασαν ανάμεσα από δύο άντρες της Δικαστικής Αστυνομίας που φρουρούσαν τον χώρο, οπλισμένοι με πολυβόλα. Το μήνυμα ήταν σαφές: κανείς δεν μπαίνει ή βγαίνει από το κτίριο απόψε χωρίς την ευλογία του αστυνομικού Φας.

Ο Λάνγκντον προσπάθησε να αντισταθεί στο κύμα ανησυχίας που θέριευε μέσα του. Η στάση του Φας δεν τον έκανε να αισθάνεται καλοδεχούμενος, ενώ και το ίδιο το Λούβρο ανέδιδε μια σχεδόν απόκοσμη αύρα αυτή την ώρα. Η σκάλα, όπως ο διάδρομος σκοτεινής αίθουσας κινηματογράφου, φωτιζόταν από διακριτικά φωτάκια δαπέδου, ενσωματωμένα στο κάθε σκαλοπάτι, ενώ άκουγε τον αντίλαλο από τα βήματά του καθώς ο ήχος αντανakλούσε στο γυαλί από πάνω. Ρίχνοντας μια ματιά προς τα εκεί, ο Λάνγκντον μπορούσε να διακρίνει αμυδρά τα φωτισμένα σύννεφα σταγονιδίων που υψώνονταν από τα σιντριβάνια έξω.

«Σας αρέσει;» ρώτησε ο Φας, γνέφοντας προς τα πάνω, με το φαρδύ πιγούνι του.

Ο Λάνγκντον αναστέναξε, ήταν τόσο κουρασμένος ώστε δεν είχε καμία διάθεση για παιχνίδια. «Ναι, η πυραμίδα σας είναι έξοχη».

Ο Φας ρουθούνισε. «Είναι ντροπή για το Παρίσι».

Πρώτη γκάφα. Ο Λάνγκντον είχε διαισθανθεί πως ο οικοδεσπότης του ήταν άνθρωπος ο οποίος δύσκολα ικανοποιούνταν. Αναρωτήθηκε αν ο Φας γνώριζε για ποιον λόγο η συγκεκριμένη πυραμίδα, κατόπιν ρητής οδηγίας του προέδρου Μιτεράν, είχε κατασκευαστεί από ακριβώς 666 κομμάτια γυαλιού: επρόκειτο για μια περίεργη απαίτηση, η οποία έκτοτε αποτελούσε αντικείμενο ατελείωτων αναλύσεων στις τάξεις των θιασωτών των θεωριών συνωμοσίας, οι οποίοι ισχυριζόνταν ότι το 666 ήταν αριθμός ο οποίος συμβόλιζε τον Σατανά.

Αποφάσισε πως ήταν προτιμότερο να μη θίξει το συγκεκριμένο στοιχείο.

Καθώς προχωρούσαν στο υπόγειο φουαγιέ, ένας πελώριος χώρος άρχισε σταδιακά να διακρίνεται μέσα από τις σκιές. Χτισμένο σε βάθος δεκαεπτά μέτρων κάτω από την επιφάνεια του εδάφους, το λόμπι του Λούβρου, έκτασης 6.500 τετραγωνικών μέτρων απλωνόταν σαν ένα αχανές σπήλαιο. Κατασκευασμένος από θερμό, υπόλευκο μάρμαρο, ώστε να ταιριάζει με τις μελένιες πέτρες της πρόσοψης του κτιρίου που εκτεινόταν από πάνω, ο χώρος αυτός συνήθως κατακλυζόταν από το φως του ήλιου και τους τουρίστες. Απόψε, όμως, το λόμπι ήταν έρημο και σκοτεινό, προσδίδοντας στον όλο χώρο μια ψυχρή ατμόσφαιρα, λες και ήταν μανωλείο.

«Πού βρίσκονται οι φύλακες που κανονικά ελέγχουν το μουσείο;» ρώτησε ο Λάνγκντον.

«Σε καραντίνα», απάντησε ο Φας, λες και ο Λάνγκντον αμφισβητούσε τις αποφάσεις του. «Προφανώς, κάποιος εισήλθε στο κτίριο χωρίς άδεια. Όλοι οι νυχτοφύλακες του Λούβρου ανακρίνονται. Για την ώρα, τη φύλαξη του μουσείου έχουν αναλάβει οι πράκτορές μου».

Ο Λάνγκντον έγνεψε καταφατικά, ανοίγοντας το βήμα του ώστε να ακολουθεί τον ρυθμό του Φας.

«Πόσο καλά γνωρίζατε τον Ζακ Σονιέρ;» ρώτησε ο αστυνόμος.

«Για να ακριβολογούμε, δεν τον γνώριζα. Δεν είχαμε καν συναντηθεί».

Ο Φας έδειξε να εκπλήσσεται. «Θέλετε να πείτε ότι απόψε θα ήταν η πρώτη σας συνάντηση;»

«Ακριβώς. Σχεδιάζαμε να βρεθούμε στον χώρο υποδοχής του Αμερικανικού Πανεπιστημίου, μετά το τέλος της διάλεξής μου, όμως δεν εμφανίστηκε».

Καθώς ο Φας κρατούσε μερικές σημειώσεις σε μια μικρή ατζέντα, ο Λάνγκντον διέκρινε φευγαλέα από πάνω του τη λιγότερο γνωστή πυραμίδα του Λούβρου, την Ανεστραμμένη Πυραμίδα, έναν πελώριο ανάποδο φεγγίτη, ο οποίος κρεμόταν από την οροφή σαν σταλακτίτης.

«Ποιος πρότεινε να βρεθείτε απόψε;» ρώτησε ξαφνικά ο Φας, την ώρα που οδηγούσε τον Λάνγκντον σε μια μικρή σκάλα. «Εσείς ή εκείνος;»

Μια φαινομενικά παράξενη ερώτηση. «Ο κύριος Σονιέρ το πρότεινε», απάντησε ο Λάνγκντον καθώς περνούσαν στη στοά που οδηγούσε στην Πτέρυγα Ντενόν, τη διασημότερη από τις τρεις πτέρυγες του Λούβρου. «Επικοινωνήσε η γραμματέας του μαζί μου προ μερικών εβδομάδων, μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου. Μου εξήγησε πως ο έφορος είχε πληροφορηθεί ότι θα έδινα διάλεξη στο Παρίσι αυτό τον μήνα και ήθελε να συζητήσει κάτι μαζί μου στο διάστημα της παραμονής μου εδώ».

«Να συζητήσει τι ακριβώς;»

«Δεν ξέρω. Κάτι σχετικό με την τέχνη, υποθέτω. Έχουμε κοινά ενδιαφέροντα».

Ο Φας δε φαινόταν να πείθεται. «Δηλαδή, δεν έχετε ιδέα για το αντικείμενο της συνάντησής σας;»

Πράγματι, ο Λάνγκντον δεν ήξερε την απάντηση. Αυτή η αο-

ριστία τού είχε κινήσει την περιέργεια, όμως δεν είχε αισθανθεί αρκετά άνετα ώστε να ζητήσει διευκρινίσεις. Ο φημισμένος Ζακ Σονιέρ ήταν άνθρωπος κλειστός και σπάνια απηύθυνε προσκλήσεις· ο Λάνγκντον ήταν ευγνώμων απλά και μόνο για την ευκαιρία να τον γνωρίσει.

«Κύριε Λάνγκντον, θα μπορούσατε έστω να εικάσετε για ποιον λόγο ο δολοφονημένος άντρας θα ήθελε να συζητήσει μαζί σας τη νύχτα που έπεσε νεκρός; Θα ήταν μια χρήσιμη πληροφορία αυτή».

Η δηκτικότητα της ερώτησης έκανε τον Λάνγκντον να αισθανθεί άβολα. «Ειλικρινά, δεν μπορώ να υποθέσω το οτιδήποτε. Δε ρώτησα. Αισθάνθηκα τιμή και μόνο που θέλησε να επικοινωνήσει μαζί μου. Είμαι θαυμαστής του έργου του κυρίου Σονιέρ. Χρησιμοποιώ συχνά τα κείμενά του στις διαλέξεις στους φοιτητές μου».

Ο Φας σημείωσε αυτή τη λεπτομέρεια στην ατζέντα του.

Οι δύο άντρες βρισκόνταν πλέον στα μισά της εισόδου στην Πτέρυγα Ντενόν, και ο Λάνγκντον μπορούσε να διακρίνει τις δύο κυλιόμενες σκάλες στο βάθος, ακινητοποιημένες. «Θα πάρουμε το ασανσέρ», είπε ο Φας. «Όπως είμαι βέβαιος ότι γνωρίζετε, είναι μεγάλες οι αποστάσεις εδώ». Πέρασε την ψωμωμένη παλάμη ανάμεσα από τα μαλλιά του. «Οπότε, είχατε κοινά ενδιαφέροντα με τον Σονιέρ, σωστά;» συνέχισε, την ώρα που άνοιγαν οι πόρτες του ασανσέρ.

«Ναι. Μάλιστα, πέρασα το μεγαλύτερο μέρος του προηγούμενου χρόνου ετοιμάζοντας ένα πρώτο κείμενο για ένα βιβλίο το οποίο ασχολείται με τον τομέα όπου ειδικευόταν πρωτίτως ο κύριος Σονιέρ. Ανυπομονούσα να μάθω τις σκέψεις του σχετικά με το θέμα αυτό».

«Μάλιστα. Και σε τι ακριβώς αναφερόσαστε;»

Ο Λάνγκντον κόμπιασε, καθώς δεν ήταν σίγουρος πώς ακριβώς να το θέσει. «Επί της ουσίας, το κείμενο αναφέρεται στη λατρεία της θεάς, στην έννοια της ιερότητας του θηλυκού κα-

θώς και στην τέχνη και στα σύμβολα που σχετίζονται με αυτό».

«Και είπατε ότι ο Σονιέρ ήταν γνώστης του θέματος;»

«Περισσότερο από οποιονδήποτε άλλον».

«Μάλιστα».

Παύση.

«Μήπως ο Ζακ Σονιέρ γνώριζε την ύπαρξη του κειμένου αυτού;» έριξε την ιδέα ο Φας. «Και σας τηλεφώνησε, προκειμένου να προτείνει να σας βοηθήσει στη συγγραφή του βιβλίου σας;»

Ο Λάνγκντον έγνεψε αρνητικά. «Για την ακρίβεια, κανείς δε γνωρίζει ακόμη για την ύπαρξη του χειρογράφου. Βρίσκεται σε πρωτόλεια μορφή και δεν το έχω δείξει σε κανέναν, πέρα από τον εκδότη μου».

«Δηλαδή, εσείς και ο κύριος Σονιέρ», επέμεινε ο αστυνόμος, καθώς το ασανσέρ άρχιζε να κινείται, «δε μιλήσατε ποτέ απευθείας; Δεν αλληλογραφούσατε; Η μόνη σας επικοινωνία ήταν μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου;»

Κι άλλη αλλόκοτη ερώτηση. Ο Λάνγκντον έγνεψε αρνητικά. «Όχι. Ποτέ».

Ο Φας έγγειρε το κεφάλι στο πλάι, σαν να σημείωνε νοερά αυτή την πληροφορία. Χωρίς να κάνει κάποιο σχόλιο, έστρεψε το βλέμμα του ευθεία μπροστά, πάνω στις πόρτες από χρώμιο. Στο είδωλο που σχηματιζόταν στις γυαλιστερές πόρτες του ασανσέρ, ο Λάνγκντον παρατήρησε την καρφίτσα της γραβάτας του αστυνόμου – έναν ασημένιο σταυρό, καρφωμένο με δεκατρία κομμάτια μαύρου όνυχα. Το αντικείμενο αυτό ήταν γνωστό ως *crux gemata*, διάλιθος σταυρός, και αποτελούσε για τους χριστιανούς σύμβολο του Χριστού και των δώδεκα αποστόλων Του. Για κάποιον λόγο, ο Λάνγκντον δεν περίμενε πως ένας Γάλλος αστυνόμος θα επιδείκνυε με τόσο εμφανή τρόπο τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις. Από την άλλη, εδώ ήταν Γαλλία: ο χριστιανισμός αποτελούσε μάλλον πατρογονικό δικαίωμα, παρά θρησκεία.

Το ασανσέρ σταμάτησε απότομα. Ο Λάνγκντον έριξε μια ματιά προς τα πάνω και διαπίστωσε πως τα μάτια του Φας κάρφωσαν το είδωλό του.

Πέρασε γρήγορα στον διάδρομο κι εκεί κοντοστάθηκε, αιφνιδιασμένος.

Ο Φας έριξε μια ματιά προς το μέρος του. «Να υποθέσω, κύριε Λάνγκντον, ότι δεν έχει τύχει να δείτε το Λούβρο σε ώρα εκτός λειτουργίας;»

Μάλλον όχι, σκέφτηκε ο Λάνγκντον, προσπαθώντας να προσανατολιστεί.

Οι αίθουσες του Λούβρου ήταν φημισμένες για τα ψηλά ταβάνια τους και συνήθως ήταν κατάφωτες. Απόψε, όμως, ξεπρόβαλλαν απρόσμενα σκοτεινές. Μια υποτονική, κόκκινη λάμψη έμοιαζε να ανεβαίνει από το δάπεδο, κόκκινες εστίες διάσπαρτες, που φώτιζαν τα πλακάκια του δαπέδου.

Καθώς ο Λάνγκντον παρατηρούσε τον μισοσκοτεινό διάδρομο, συνειδητοποίησε ότι, κανονικά, έπρεπε να το περιμένει. Σχεδόν όλα τα μεγάλα μουσεία χρησιμοποιούσαν κόκκινο φωτισμό ασφαλείας τη νύχτα, καθώς έτσι το προσωπικό μπορούσε να κινείται στους χώρους, ενώ τα εκθέματα παρέμεναν σε σχετικό σκοτάδι, ώστε να επιβραδυνθεί η επίδραση της υπερβολικής έκθεσης στο φως. «Από εδώ», είπε ο Φας, στρίβοντας απότομα προς τα δεξιά, καθώς άρχιζε να διασχίζει μια σειρά από αίθουσες που επικοινωνούσαν.

Ο Λάνγκντον τον ακολούθησε, ενώ η όρασή του σταδιακά προσαρμοζόταν στο σκοτάδι. Ολόγυρα, μεγάλου μεγέθους ελαιογραφίες άρχιζαν να ξεπροβάλλουν σαν φωτογραφίες που εμφανίζονταν μέσα σε έναν πελώριο σκοτεινό θάλαμο, ενώ τα μάτια στα πορτρέτα έμοιαζαν να τον ακολουθούν όπως διέσχιζε τις αίθουσες. Τοποθετημένες ψηλά πάνω στους τοίχους, οι ορατές κάμερες ασφαλείας έστελναν ένα σαφές μήνυμα στους επισκέπτες: *Σας παρακολουθούμε. Μην αγγίζετε.*

«Από όλες αυτές, είναι καμία αληθινή;» ρώτησε ο Λάνγκντον, γνέφοντας προς τις κάμερες.

Ο Φας έγενεψε αρνητικά. «Εννοείται πως όχι».

Ο Λάνγκντον δεν αιφνιδιάστηκε. Καθώς οι αίθουσες εκτείνονταν σε εμβადόν πολλών χιλιάδων τετραγωνικών μέτρων, το Λούβρο θα έπρεπε να απασχολεί αρκετές εκατοντάδες άτομα απλά και μόνο για να παρακολουθούν τα μόνιτορ όπου θα προβαλλόταν το υλικό από τις κάμερες. Πλέον, τα περισσότερα μεγάλα μουσεία χρησιμοποιούσαν περιοριστικά μέτρα προστασίας. *Ξεχνάμε τελείως την προσπάθεια να κρατήσουμε έξω τους κλέφτες. Τους εγκλωβίζουμε μέσα στο μουσείο.* Αυτό το σύστημα ασφαλείας ενεργοποιούνταν τις ώρες εκτός ωραρίου και, σε περίπτωση που κάποιος εισβολέας επιχειρούσε να απομακρύνει ένα έργο τέχνης, οι έξοδοι της συγκεκριμένης αίθουσας έκλειναν αμέσως και ο κλέφτης κατέληγε να βρεθεί πίσω από τα κάγκελα πριν ακόμη φτάσει επιτόπου η αστυνομία.

Φωνές αντηχούσαν στον μαρμάρινο διάδρομο. Ο θόρυβος έμοιαζε να προέρχεται από μια μεγάλη εσοχή παρακάτω, στα δεξιά. Ένα δυνατό φως απλωνόταν στον διάδρομο.

«Το γραφείο του εφόρου», εξήγησε ο αστυνόμος.

Καθώς πλησίαζε μαζί με τον Φας στην εσοχή, ο Λάνγκντον έστρεψε το βλέμμα του προς έναν μικρό διάδρομο που οδηγούσε στο πολυτελές γραφείο του Σονιέρ, με τη ξεστή ξύλινη επίπλωση και τους πίνακες κορυφαίων καλλιτεχνών. Μια ομάδα αστυνομικών κυκλοφορούσε στο δωμάτιο, μιλώντας σε κινητά και κρατώντας σημειώσεις. Ένας από αυτούς ήταν καθισμένος στο πελώριο γραφείο του Σονιέρ, πληκτρολογώντας κάτι σε έναν φορητό υπολογιστή. Από ό,τι φαινόταν, το προσωπικό γραφείο του εφόρου είχε μετατραπεί για απόψε σε συντονιστικό κέντρο της αστυνομίας.

«Messieurs», αναφώνησε ο Φας, και όλοι στράφηκαν προς το μέρος του. «*Ne nous dérangez pas sous aucun prétexte. Entendu?*»

Ο Λάνγκντον είχε κρεμάσει αρκετές καρτέλες με την ένδειξη NE PAS DERANGER στις πόρτες δωματίων διαφόρων ξενοδοχείων, ώστε να αντιληφθεί σε γενικές γραμμές το νόημα των εντολών του αστυνομικού. Για κανέναν λόγο δεν έπρεπε να ενοχλήσουν οι αστυνομικοί τον Φας και τον Λάνγκντον.

Όλοι όσοι βρίσκονταν στο γραφείο έγνεψαν καταφατικά.

Αφήνοντας τη μικρή ομάδα πρακτόρων πίσω του, ο Φας οδήγησε τον Λάνγκντον βαθύτερα στον σκοτεινό διάδρομο. Γύρω στα τριάντα μέτρα πιο κάτω ξεπρόβαλλε αμυδρά η είσοδος του δημοφιλέστερου τομέα του Λούβρου, της Μεγάλης Στοάς, ενός φαινομενικά ατελείωτου διαδρόμου, ο οποίος φιλοξενούσε τα πολυτιμότερα ιταλικά αριστουργήματα του Λούβρου. Ο Λάνγκντον ήξερε ότι εδώ ήταν ο χώρος όπου κειτόταν το πτώμα του Σονιέρ· το περίφημο ξύλινο δάπεδο της Μεγάλης Στοάς διακρινόταν ξεκάθαρα στη φωτογραφία.

Καθώς πλησίαζαν, παρατήρησε πως η είσοδος φραζόταν από μια πελώρια μεταλλική καγκελόπορτα, η οποία θύμιζε εκείνες που χρησιμοποιούνταν στα μεσαιωνικά κάστρα προκειμένου να κρατούν μακριά τις εξαγριωμένες στρατιές των εχθρών.

«Περιοριστικά μέτρα ασφαλείας», σχολίασε ο Φας, καθώς πλησίαζαν στην καγκελόπορτα.

Ο Λάνγκντον προσπάθησε να διακρίνει τους μισοσκότεινους, σπηλαιώδεις χώρους της Μεγάλης Στοάς ανάμεσα από τα κάγκελα.

«Μετά από εσάς, κύριε Λάνγκντον», είπε ο Φας. Έγνεψε προς το πάτωμα στη βάση της καγκελόπορτας, η οποία ήταν ανασηκωμένη γύρω στους εξήντα πόντους. «Παρακαλώ, περάστε».

Ο Λάνγκντον απέμεινε να κοιτάζει το στενό άνοιγμα στα πόδια του, και ύστερα έστρεψε το βλέμμα του προς την πελώρια, μεταλλική κατασκευή. *Πλάκα κάνει, δεν μπορεί.* Η καγκελόπορτα έμοιαζε με γκιλοτίνα που περίμενε να συνθλίψει τον όποιο εισβολέα.

Ο Φας κάτι μουρμούρισε ενοχλημένος στα γαλλικά, και έριξε μια ματιά στο ρολόι του. Ύστερα, γονάτισε και χώρεσε το ογκώδες κορμί του στο άνοιγμα κάτω από την καγκελόπορτα. Περνώντας στη μέσα πλευρά, σηκώθηκε και κοίταξε τον Λάνγκντον ανάμεσα από τα κάγκελα.

Ο Λάνγκντον αναστέναξε. Αφού πρώτα κόλλησε τις παλάμες του πάνω στο γυαλιστερό παρκέ, ξάπλωσε μπρούμυτα και σύρθηκε προς τα εμπρός. Κατάφερε να περάσει από το άνοιγμα, αν και ο γιακάς του τούντ σακακιού του σκάλωσε για λίγο στη βάση της καγκελόπορτας, με αποτέλεσμα να χτυπήσει την πίσω πλευρά του κεφαλιού του στο μέταλλο.

Ωρραίος, Ρόμπερτ, σκέφτηκε, καθώς πάλευε να περάσει και τελικά τα κατάφερε. Όπως έκανε να σηκωθεί, ο Λάνγκντον άρχισε να υποψιάζεται ότι τον περίμενε μία ατελείωτη νύχτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5

Τα κεντρικά γραφεία και το συνεδριακό κέντρο της Opus Dei στεγάζονται στον αριθμό 243 της λεωφόρου Λέξινγκτον, στην πόλη της Νέας Υόρκης. Ο ουρανοξύστης εμβαδού 12.500 τετραγωνικών μέτρων περιλαμβάνει περισσότερα από εκατό υπνοδωμάτια, έξι τραπεζαρίες, βιβλιοθήκες, καθιστικά, αίθουσες συνεδριάσεων και γραφεία. Ο δέκατος έβδομος όροφός του καταλαμβάνεται αποκλειστικά από χώρους διαμονής. Οι άντρες εισέρχονται στο κτίριο από την κεντρική είσοδο στη λεωφόρο Λέξινγκτον, ενώ οι γυναίκες, που κινούνται πάντα σε διαφορετικούς χώρους από τους άντρες, εισέρχονται από βοηθητική είσοδο.

Νωρίτερα εκείνο το βράδυ, στο διαμέρισμά του που βρισκόταν στο ρετιρέ, ο επίσκοπος Μανουέλ Αρινγκαρόσα είχε ετοιμάσει έναν μικρό σάκο ταξιδιού και είχε φορέσει το παραδοσιακό μαύρο ράσο. Στο δάχτυλό του είχε περασμένο το βαρύ χρυσό επισκοπικό του δαχτυλίδι, δεμένο με μοβ αμέθυστο και μεγάλα διαμάντια, φτιαγμένο στο χέρι, και επάνω του έφερε σκαλισμένη την επισκοπική μίτρα και την ποιμαντορική ράβδο.

Ως πρόεδρος της Opus Dei, ο επίσκοπος Αρινγκαρόσα είχε περάσει την τελευταία δεκαετία της ζωής του διαδίδοντας το μήνυμα του «Έργου του Θεού». Την οργάνωση είχε ιδρύσει το 1928 ο Ισπανός ιερέας Χοσέ Μαρία Εσκριβά, με σκοπό την προώθηση της επιστροφής στις αυστηρά καθολικές αξίες, όπως

αυτές περιγράφονταν στο βιβλίο του Εσκριβά *Η Οδός*. Τώρα, με περισσότερα από τέσσερα εκατομμύρια αντίτυπα του βιβλίου να κυκλοφορούν σε σαράντα δύο γλώσσες, η *Opus Dei* αποτελούσε μια οργάνωση με διεθνή παρουσία, η οποία διέθετε χώρους κατοικίας, διδακτικά κέντρα, ακόμη και πανεπιστήμια, σχεδόν σε όλες τις μεγάλες πόλεις του κόσμου. Ο επικεφαλής της Καθολικής Εκκλησίας, ο Πάπας, όπως και οι καρδινάλιοι στην Πόλη του Βατικανού, είχαν παραχωρήσει στην οργάνωση την πλήρη έγκριση και την ευλογία τους.

Ο πλούτος και η δύναμη της *Opus Dei*, όμως, είχαν ως συνέπεια να προσελκύουν πλήθος υποψιών.

«Πολλοί χαρακτηρίζουν την *Opus Dei* σχέση που καταφεύγει στην πλύση εγκεφάλου», ισχυρίζονταν συχνά δημοσιογράφοι. «Άλλοι σας θεωρούν μία άκρως συντηρητική, μυστική χριστιανική οργάνωση. Τι ακριβώς είστε;»

«Η *Opus Dei* δεν είναι τίποτε από τα δύο», απαντούσε με υπομονή ο επίσκοπος. «Είμαστε μια Καθολική Εκκλησία, μία ενορία καθολικών που έχουμε θέσει ως προτεραιότητά μας την τήρηση του καθολικού δόγματος όσο αυστηρότερα μπορούμε στην καθημερινότητά μας. Χιλιάδες μέλη της *Opus Dei* έχουν οικογένειες και προάγουν το Έργο του Θεού στις κοινότητές τους. Άλλοι επιλέγουν να διάγουν έναν θρησκευτικό βίο εντός των κατοικιών μας. Αυτές οι επιλογές είναι προσωπικές, όμως όλοι στην *Opus Dei* υπηρετούν τον κοινό στόχο της βελτίωσης του κόσμου μέσα από την προώθηση του Έργου του Θεού. Αναμφίβολα αυτό αποτελεί αξιέπαινη αποστολή».

Η λογική σπανίως έφερνε αποτέλεσμα όμως. Τα μέσα ενημέρωσης λάτρευαν τα σκάνδαλα και η *Opus Dei*, όπως οι περισσότερες μεγάλες οργανώσεις, είχε στους κόλπους της ορισμένες αποπροσανατολισμένες ψυχές που στιγματίζαν ολόκληρη την ομάδα. Τα μέσα ενημέρωσης αναφέρονταν πλέον στην *Opus Dei* ως «Μαφία του Θεού» και «Σέχτα του Χριστού».

Φοβόμαστε αυτό που δεν μπορούμε να κατανοήσουμε, σκεφτόταν ο επίσκοπος Αρινγκαρόσα.

Πέντε μήνες νωρίτερα, όμως, το καλειδοσκόπιο της εξουσίας είχε κλυδωνιστεί επικίνδυνα. Ο Αρινγκαρόσα ακόμη επιχειρούσε να συνέλθει από το συγκεκριμένο χτύπημα.

Τώρα, καθισμένος στη θέση του, σε ένα αεροσκάφος που εκτελούσε προγραμματισμένο δρομολόγιο με προορισμό τη Ρώμη, έστρεφε το βλέμμα του έξω από το παράθυρο, προς τον σκοτεινό Ατλαντικό. Ο ήλιος είχε ήδη δύσει, όμως ο επίσκοπος γνώριζε πως το δικό του άστρο επρόκειτο να ανατείλει και πάλι. *Απόψε η μάχη θα κερδηθεί, σκεφτόταν, κατάπληκτος που λίγους μόλις μήνες νωρίτερα είχε αισθανθεί τόσο ανήμπορος. Δεν αντιλαμβάνονται τον πόλεμο που έχουν ξεκινήσει.* Για μια στιγμή, το βλέμμα του εστίασε αλλού, στάθηκε πάνω στο είδωλο του άχαρου προσώπου του, μελαψού και μακρόστενου, πάνω στο οποίο κυριαρχούσε μια πλακοντωτή, στραβή μύτη, την οποία είχε τσακίσει μια γροθιά στην Ισπανία, την εποχή που υπηρετούσε εκεί ως νεαρός ιεραπόστολος. Το σωματικό ελάττωμα περνούσε σχεδόν απαρατήρητο πλέον. Ο κόσμος του Αρινγκαρόσα ήταν ένας κόσμος πνευματικός, όχι σαρκικός.

Καθώς το αεριωθούμενο πετούσε πάνω από τις ακτές της Πορτογαλίας, το κινητό τηλέφωνο που είχε μέσα στο ράσο του άρχισε να δονείται. Ο επίσκοπος ήξερε πως επρόκειτο για μια κλήση την οποία δεν έπρεπε να αφήσει αναπάντητη. Μονάχα ένας άνθρωπος γνώριζε τον συγκεκριμένο αριθμό: ο άνθρωπος που είχε ταχυδρομήσει στον Αρινγκαρόσα αυτό το κινητό.

Ενθουσιασμένος, απάντησε χαμηλόφωνα. «Ναι;»

«Ο Σίλας εντόπισε τον σφηνόλιθο», του ανακοίνωσε ο άνθρωπος που του είχε τηλεφωνήσει. «Βρίσκεται στο Παρίσι. Μέσα στον ναό του Αγίου Σουλπικίου».

Ο επίσκοπος Αρινγκαρόσα χαμογέλασε. «Επομένως, κοιτεύουμε».

«Μπορούμε να τον εξασφαλίσουμε άμεσα. Θα χρειαστούμε όμως τη βοήθειά σας».

«Εννοείται. Πείτε μου τι πρέπει να κάνω».

Σε απόσταση οκτακοσίων χιλιομέτρων, ο αλμπίνος που άκουγε στο όνομα Σίλας στεκόταν πάνω από μια μικρή λεκάνη με νερό και καθάριζε την πλάτη του· ήταν κι αυτό κομμάτι του προσωπικού τελετουργικού του. *Καθάρισε με με ύσσωπο και οι αμαρτίες μου θα εξαλειφθούν*, προσευχήθηκε, ανατρέχοντας στους Ψαλμούς. *Πλύνε με, και από το χιόνι λευκότερος θα γίνω*.

Τα τελευταία δέκα χρόνια, ο Σίλας ακολουθούσε πιστά την Οδό, προσπαθώντας να απαλλαγεί από την αμαρτία, να ξαναχτίσει τη ζωή του, να διαγράψει το βίαιο παρελθόν του. *Το μήνυμα του Ιησού είναι μήνυμα ειρήνης... αγάπη*. Αυτό ήταν το μήνυμα το οποίο είχε διδαχτεί από την αρχή, και αυτό τηρούσε μέσα στην ψυχή του.

Το μήνυμα το οποίο τώρα απειλούσαν να καταστρέψουν οι εχθροί του Χριστού.

Όσοι απειλούν τον Θεό με βία θα αντιμετωπιστούν με βία, μουρμούρισε.

Απόψε, ο Σίλας είχε κληθεί να πολεμήσει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

Αφού κατόρθωσε να στριμωχτεί και να περάσει κάτω από την πύλη ασφαλείας, ο Ρόμπερτ Λάνγκντον στεκόταν τώρα ακριβώς μέσα από την είσοδο της Μεγάλης Στοάς, στον χώρο όπου φιλοξενούνταν τα πλέον ονομαστά έργα Ιταλών καλλιτεχνών που περιλαμβάνονταν στις συλλογές του Λούβρου. Αριστερά και δεξιά της αίθουσας, οι τοίχοι έφταναν στα δέκα μέτρα και χάνονταν στο σκοτάδι. Η κοκκινωπή λάμψη του φωτισμού ασφαλείας απλωνόταν προς τα πάνω, χαρίζοντας μια απόκοσμη χροιά στην εκπληκτική συλλογή πινάκων με θέμα τη νεκρή φύση αλλά και θρησκευτικών εικόνων, φιλοτεχνημένων από τον Ντα Βίντσι και άλλους σπουδαίους καλλιτέχνες.

Καθώς το βλέμμα του Λάνγκντον στρεφόταν προς τις διαγώνιες σανίδες του ξύλινου πατώματος, με το δάπεδο να αποτελεί για ορισμένους ό,τι καλύτερο είχε να προσφέρει ο συγκεκριμένος χώρος, τα μάτια του στάθηκαν πάνω σε ένα απρόσμενο αντικείμενο το οποίο κειτόταν στο πάτωμα, λίγα μέτρα προς τα αριστερά του, κυκλωμένο από αστυνομική ταινία. Στράφηκε απότομα προς τον Φας. «Αυτό εκεί... είναι... του Καραβάτζο;»

Ο Φας έγνεψε καταφατικά, χωρίς καν να κοιτάξει.

Ο πίνακας, με μια πρόχειρη εκτίμηση του Λάνγκντον, πρέπει να ξεπερνούσε σε αξία τα δύο εκατομμύρια δολάρια, και όμως

κειτόταν στο πάτωμα λες και ήταν καμιά παλιά αφίσα. «Μα, τι στην ευχή κάνει εκεί κάτω;»

Ο Φας αγρίεψε. «Εδώ, βρισκόμαστε σε χώρο όπου διαπράχθηκε έγκλημα, κύριε Λάνγκντον. Δεν έχουμε αγγίξει το παραμικρό. Εκείνος ο πίνακας τραβήχτηκε από τον τοίχο από τον ίδιο τον έφορο. Με τον τρόπο αυτό ενεργοποίησε το σύστημα ασφαλείας. Πιστεύουμε ότι αρχικά δέχτηκε επίθεση μέσα στο γραφείο του, από εκεί διέφυγε προς τη Μεγάλη Στοά κι εδώ κατέβασε τον πίνακα αυτό από τον τοίχο. Τα κιγκλιδώματα έπεσαν αυτόματα, αποκλείοντας κάθε πρόσβαση στον χώρο.

Ο Λάνγκντον αισθανόταν περδεμένος. «Δηλαδή, ο έφορος κατάφερε να εγκλωβίσει τον δολοφόνο του μέσα στη Μεγάλη Στοά;»

Ο Φας έγνεψε αρνητικά. «Η πύλη ασφαλείας χώρισε τον Σονιέρ από τον δρόμο. Ο δολοφόνος κλείστηκε έξω στον διάδρομο, και πυροβόλησε τον Σονιέρ ανάμεσα από αυτά τα κάγκελα». Ο Φας έδειξε μια πορτοκαλί καρτέλα η οποία κρεμόταν από ένα από τα κάγκελα της πύλης κάτω από την οποία είχαν μόλις περάσει. «Ο Σονιέρ πέθανε εδώ μέσα, ολομόναχος».

Ο Λάνγκντον κοίταξε ολόγυρα προς τον πελώριο διάδρομο που εκτεινόταν μπροστά τους. «Και τότε, πού βρίσκεται το πτώμα του;»

Ο Φας ίσιωσε τον σταυρό με τον οποίο έπιανε τη γραβάτα του και άρχισε να περπατάει. «Όπως φαντάζομαι ότι γνωρίζετε, η Μεγάλη Στοά είναι αρκετά μακριά».

Το ακριβές μήκος της, εφόσον ο Λάνγκντον θυμόταν σωστά, ήταν γύρω στα τετρακόσια πενήντα μέτρα. Καθώς ακολουθούσε τον Φας στον διάδρομο, αισθανόταν σχεδόν ασεβής που περνούσε έτσι βιαστικά μπροστά από τόσο πολλά αριστουργήματα, χωρίς να κοντοσταθεί για να ρίξει, έστω, μια ματιά. Και όμως, πτώμα δεν έβλεπε. «Καλά, μπόρεσε ο Ζακ Σονιέρ να φτάσει τόσο μακριά;»

«Ο κύριος Σονιέρ δέχτηκε σφαίρα στο στομάχι. Άργησε να πεθάνει. Ενδεχομένως να μεσολάβησαν δεκαπέντε έως και είκοσι λεπτά. Προφανώς, ήταν άνθρωπος ο οποίος διέθετε εξαιρετικά αποθέματα αντοχής».

Ο Λάνγκντον γύρισε προς το μέρος του αστυνομίου, καθώς έφριπτε με αυτό που είχε ακούσει. «Η ασφάλεια χρειάστηκε ένα τέταρτο για να φτάσει εδώ;»

«Προφανέστατα όχι. Η ασφάλεια του Λούβρου αντέδρασε άμεσα μόλις χτύπησε ο συναγερμός και βρήκε τη Μεγάλη Στοά αποκλεισμένη. Μέσα από τα κιγκλιδώματα, μπορούσαν να διακρίνουν ένα άτομο να κινείται στο βάθος του διαδρόμου, όμως δεν μπορούσαν να διακρίνουν ποιος ήταν. Ακολούθησαν τα προβλεπόμενα και μας ειδοποίησαν. Σε λιγότερο από δεκαπέντε λεπτά βρισκόμασταν εδώ, και όταν φτάσαμε σηκώσαμε την πύλη αρκετά ώστε να περάσουμε από κάτω. Έστειλα μέσα δώδεκα ένοπλους πράκτορες. Εκείνοι σάρωσαν τον χώρο, προκειμένου να εντοπίσουν τον εισβολέα.

«Και;»

«Δε βρήκαν κανέναν εκεί. Εκτός...» Έδειξε προς το βάθος του διαδρόμου. «Εκτός από αυτόν».

Ο Λάνγκντον σήκωσε το βλέμμα του και ακολούθησε το τετνωμένο δάχτυλο του Φας. Περίπου τριάντα μέτρα πιο κάτω, ένας προβολέας τοποθετημένος πάνω σε φορητή βάση φωτίζε το δάπεδο, σχηματίζοντας μια έντονη νησίδα λευκού φωτός μέσα στη σκοτεινή στοά. Στο κέντρο εκείνης της νησίδας, σαν έντομο κάτω από τον φακό του μικροσκοπίου, κειτόταν το πτώμα του εφόρου.

Ο Λάνγκντον αισθάνθηκε ένα ρίγος να τον διατρέχει καθώς πλησίαζαν το πτώμα. Μπροστά του ξεδιπλωνόταν μία από τις πλέον αλλόκοτες σκηνές που είχε αντικρίσει στη ζωή του. Το γυμνό πτώμα του Ζακ Σονιέρ κειτόταν στο παρκέ, ακριβώς όπως είχε αποτυπωθεί στη φωτογραφία. Το πτώμα του εφόρου ήταν

άψογα ευθυγραμμισμένο με τον μακρύ άξονα της αίθουσας, τα μπράτσα και τα πόδια του βρίσκονταν σε έκταση, ενώ τα ρούχα του ήταν διπλωμένα σε ένα σημείο λίγο πιο κάτω. Ακριβώς κάτω από το στέρνο του, ένας σκούρος λεκές υποδείκνυε το σημείο όπου η σφαίρα είχε εισχωρήσει στο σώμα. Το τραύμα είχε αιμορραγήσει απρόσμενα λίγο, αφήνοντας μονάχα μια περιορισμένη έκταση μαυρισμένου αίματος.

Ο αριστερός δείκτης του Σονιέρ ήταν επίσης ματωμένος. Φαίνεται πως τον είχε βουτήξει στο τραύμα και, χρησιμοποιώντας το ίδιο του το αίμα σαν μελάνι και τη γυμνή κοιλιά του σαν καμβά, είχε σχεδιάσει ένα απλό σύμβολο πάνω στην επιδερμίδα του: πέντε ευθείες γραμμές οι οποίες τέμνονταν μεταξύ τους, σχηματίζοντας ένα πεντάκτινο αστέρι.

Μια πεντάλφα.

Η ανησυχία του Λάνγκντον εντάθηκε ακόμη περισσότερο.

Ο ίδιος το έκανε στον εαυτό του.

«Κύριε Λάνγκντον;» Τα σκούρα μάτια του Φας είχαν εστιάσει και πάλι επάνω του.

«Είναι μια πεντάλφα», είπε ο Λάνγκντον, και η φωνή του ακούστηκε ξερή μέσα σ' εκείνο τον πελώριο χώρο. «Είναι ένα από τα παλαιότερα σύμβολα στον πλανήτη. Χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά πάνω από τέσσερις χιλιάδες χρόνια πριν την έλευση του Χριστού».

«Και τι σημαίνει;»

Ο Λάνγκντον κουμπωνόταν πάντοτε όταν έφτανε σε αυτή την ερώτηση. Το να πει σε κάποιον τι «σήμαινε» ένα σύμβολο ήταν σαν να τους λέει πώς έπρεπε να τους κάνει να αισθάνονται ένα τραγούδι. «Τα σύμβολα έχουν διάφορα νοήματα, ανάλογα με το πλαίσιο στο οποίο χρησιμοποιούνται», είπε. «Κατά κύριο λόγο, η πεντάλφα αποτελεί παγανιστικό θρησκευτικό σύμβολο».

Ο Φας έγνεψε καταφατικά. «Σατανιστικό».

«Όχι», τον διόρθωσε ο Λάνγκντον, συνειδητοποιώντας αμέ-

σως ότι δεν είχε επιλέξει σωστά τα λόγια του. Στην εποχή μας, ο όρος *παγανιστικό* είχε καταλήξει να είναι σχεδόν συνώνυμος της λατρείας του Σατανά, πράγμα που δεν ίσχυε. Η γλωσσική ρίζα της λέξης αναγόταν στο λατινικό *raganus*, λέξη με την οποία περιγράφονταν όσοι ζούσαν στην επαρχία. Οι «παγανιστές» στην κυριολεξία ήταν οι απλοί άνθρωποι της επαρχίας που παρέμεναν προσηλωμένοι στις παλιές, αγροτικές θρησκείες με άξονα τη λατρεία της Φύσης. «Η πεντάλφα», διευκρίνισε, «είναι ένα προχριστιανικό σύμβολο το οποίο σχετίζεται με τη λατρεία της Φύσης. Οι αρχαίοι θεωρούσαν ότι ο κόσμος τους αποτελούνταν από δύο μισά, το αρσενικό και το θηλυκό. Το γιν και το γιανγκ, όπως περιγράφονται από πολλούς στην Ανατολή. Όταν το αρσενικό και το θηλυκό ισορροπούσαν, επικρατούσε αρμονία στον κόσμο. Όταν δεν ισορροπούσαν, κυριαρχούσε το χάος». Έγνεψε προς το στομάχι του Σονιέρ. «Η συγκεκριμένη πεντάλφα συμβολίζει τη *θηλυκή* πλευρά των πραγμάτων, αυτό που οι θρησκευολόγοι ιστορικοί περιγράφουν με τον όρο “ιερό θηλυκό” ή “υπέρτατη θεότητα”. Ο Σονιέρ, περισσότερο από κάθε άλλον, θα το γνώριζε αυτό».

«Δηλαδή, ο Σονιέρ σχεδίασε το σύμβολο μιας θεάς πάνω στο στομάχι του;»

Αλλόκοτη επιλογή, ο Λάνγκντον όφειλε να το αναγνωρίσει. «Η πεντάλφα συμβολίζει την Αφροδίτη, τη θεά του έρωτα και της ομορφιάς».

Ο Φας έριξε μια ματιά στον γυμνό άντρα και ρουθούνισε.

«Οι πρώτες μορφές θρησκείας βασιζόνταν στη θεϊκή τάξη της Φύσης. Η θεά Αφροδίτη και ο ομώνυμος πλανήτης ήταν ένα και το αυτό», πρόσθεσε ο Λάνγκντον, «ασχέτως του ονόματος που χρησιμοποιούσαν για να αναφερθούν στην Αφροδίτη».

Ο Φας έμοιαζε ακόμη πιο προβληματισμένος τώρα, λες και για κάποιον λόγο προτιμούσε την περίπτωση του σατανισμού. «Κύριε Λάνγκντον», είπε απότομα. «Προφανώς, η πεντάλφα

πρέπει να σχετίζεται και με τον διάβολο. Οι αμερικανικές ταινίες τρόμου το έχουν καταστήσει απόλυτα σαφές αυτό».

Ο Λάνγκντον συνοφρυώθηκε. *Μας υποχρέωσες, Χόλιγουντ.* Πλέον, η πεντάλφα αποτελούσε κλισέ σε ταινίες τρόμου με θέμα τον σατανισμό, και ο Λάνγκντον εκνευριζόταν κάθε φορά που έβλεπε το σύμβολο να χρησιμοποιείται σε αυτό το πλαίσιο.

«Σας διαβεβαιώνω», είπε, «πως πέρα από τα όσα δείχνουν οι ταινίες, ιστορικά είναι αβάσιμη η σύνδεση της πεντάλφας με τον διάβολο. Ο συμβολισμός της πεντάλφας αλλοιώθηκε στην πορεία του χρόνου. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, μέσα από τις αιματοχυσίες».

«Δε σας αντιλαμβάνομαι».

Ο Λάνγκντον έριξε μια ματιά στον σταυρό του Φας, καθώς δεν ήταν σίγουρος πώς θα έπρεπε να διατυπώσει αυτό που ήθελε να πει στη συνέχεια. «Η Εκκλησία, αστυνόμε. Τα σύμβολα αποδεικνύονται ιδιαίτερα ανθεκτικά, όμως η σημασία της πεντάλφας αλλοιώθηκε από την πρώτη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία. Στο πλαίσιο της εκστρατείας του Βατικανού να εξαλείψει τις παγανιστικές θρησκείες και να προσηλυτίσει τις μάζες στον χριστιανισμό, η Εκκλησία εξαπέλυσε εκστρατεία εναντίον των παγανιστικών θεοτήτων, φροντίζοντας ώστε τα σύμβολά τους να θεωρηθούν σατανικά».

«Σας ακούω».

«Πρόκειται για συνηθέστατη τακτική σε περιόδους αναταραχών», συνέχισε ο Λάνγκντον. «Μια εξουσία που μόλις έχει κάνει την εμφάνισή της απορροφά τα υπάρχοντα σύμβολα και, στην πορεία του χρόνου, αλλοιώνει το νόημά τους. Στη μάχη μεταξύ των παγανιστικών και των χριστιανικών συμβόλων, τα παγανιστικά σύμβολα ηττήθηκαν· η τρίαινα του Ποσειδώνα μετατράπηκε στο δίκρανο του διαβόλου, το μυτερό καπέλο της σοφής γερόντισσας εξελίχθηκε σε σύμβολο των μαγισσών και η πεντάλφα της Αφροδίτης κατέληξε σημάδι του Σατανά».

«Ενδιαφέρον». Ο Φας έγενεψε προς τη μεριά του πτώματος που τα άκρα του βρισκόταν σε έκταση. «Και η στάση του σώματος; Αυτή πώς την ερμηνεύετε;»

Ο Λάνγκντον σήκωσε τους ώμους του. «Η επανάληψη ενός συμβόλου είναι η απλούστερη μέθοδος ενίσχυσης του νοήματός του. Ο Ζακ Σονιέρ πήρε τη στάση του πεντάκτινου αστεριού».

Το βλέμμα του Φας ακολούθησε τις πέντε κορυφές που σχημάτιζαν τα μπράτσα, τα πόδια και το κεφάλι του Σονιέρ, περνώντας και πάλι την παλάμη του πάνω από τα μαλλιά του. «Και η *γύμνια*;» μούγκρισε όπως άρθρωνε τη συγκεκριμένη λέξη, δίνοντας την εντύπωση πως του προκαλούσε απέχθεια η θέα του ηλίκιωμένου, αντρικού σώματος. «Γιατί έβγαλε τα ρούχα του;»

Καλή ερώτηση, σκέφτηκε ο Λάνγκντον. Το ίδιο ακριβώς αναρωτιόταν κι εκείνος από την πρώτη στιγμή που είδε τη φωτογραφία. «Αστυνόμε, προφανώς και δεν μπορώ να σας πω για ποιον λόγο σχεδίασε εκείνο το σύμβολο πάνω στο σώμα του ο Σονιέρ ή γιατί πήρε αυτή τη στάση», είπε, «όμως *μπορώ* να σας πω ότι ένας άνθρωπος όπως ο Σονιέρ οπωσδήποτε θα θεωρούσε την πεντάλφα σύμβολο του ιερού θηλυκού».

«Και γιατί χρησιμοποίησε το αίμα του σαν μελάνι;»

«Προφανώς γιατί δεν είχε με τι άλλο να σχεδιάσει».

Ο Φας σώπασε για λίγο. «Εγώ, πάλι, πιστεύω ότι χρησιμοποίησε το αίμα ώστε να είναι βέβαιος πως η αστυνομία θα ακολουθούσε συγκεκριμένες ιατροδικαστικές διαδικασίες». Έγενεψε προς το πτώμα. «Κοιτάξτε το αριστερό του χέρι».

Απορημένος, ο Λάνγκντον κινήθηκε γύρω από το πτώμα και γονάτισε, παρατηρώντας με έκπληξη ότι ο έφορος έσφιγγε στην παλάμη του έναν μεγάλο μαρκαδόρο.

«Αυτό κρατούσε ο Σονιέρ, όταν τον βρήκαμε», είπε ο Φας, αφήνοντας τον Λάνγκντον μόνο του, καθώς κατευθυνόταν μερικά μέτρα παρακάτω, σε ένα φορητό τραπέζι, πάνω στο οποίο βρισκονταν διάφορα εργαλεία, καλώδια και ηλεκτρονικές συ-

σκευές. «Όπως σας είπα», συνέχισε, καθώς έψαχνε κάτι να βρει στο τραπέζι, «δεν αγγίξαμε το παραμικρό. Σας θυμίζει κάτι το συγκεκριμένο είδος μαρκαδόρου;»

Ο Λάνγκντον έσκυψε περισσότερο για να δει την ετικέτα του μαρκαδόρου.

STYLO DE LUMIÈRE NOIRE.

Σήκωσε το κεφάλι του, αιφνιδιασμένος. Οι μαρκαδόροι μαύρου φωτός ή αλλιώς μαρκαδόροι υδατόσημου αποτελούσαν εξειδικευμένα όργανα γραφής, σχεδιασμένα αρχικά για να χρησιμοποιούνται σε μουσεία, από συντηρητές έργων τέχνης αλλά και τις αστυνομικές αρχές που ασχολούνταν με τις παραχαράξεις, προκειμένου να αφήνουν αόρατα σημάδια πάνω σε αντικείμενα. Οι μαρκαδόροι αυτοί έγραφαν χρησιμοποιώντας μη διαβρωτικό, φωσφορίζον μελάνι με βάση το αλκοόλ, το οποίο ήταν ορατό μόνο κάτω από το μαύρο φως. Στην εποχή μας, οι συντηρητές των μουσείων κρατούσαν επάνω τους τέτοιους μαρκαδόρους στη διάρκεια των καθημερινών τους επιθεωρήσεων, προκειμένου να αφήνουν αόρατα σημάδια στις κορνίζες πινάκων που έχρηζαν συντήρησης.

Καθώς σηκώνόταν ο Λάνγκντον, ο Φας πλησίασε τον προβολέα και τον έσβησε, βυθίζοντας ξαφνικά τη στοά στο σκοτάδι. Επανεμφανίστηκε λίγες στιγμές αργότερα, κρατώντας μια φορητή πηγή φωτός.

«Όπως ενδεχομένως γνωρίζετε», είπε ο αστυνόμος, κι ενώ τα μάτια του φωσφόριζαν στο βιολετί φως, «η αστυνομία χρησιμοποιεί το μαύρο φως προκειμένου να αναζητά ίχνη αίματος και άλλα ιατροδικαστικά στοιχεία σε χώρους όπου έχουν διαπραχθεί εγκλήματα. Επομένως, μπορείτε να φανταστείτε την έκπληξή μας όταν...» Ξαφνικά, σημάδεψε το πτώμα.

Ο Λάνγκντον κοίταξε προς τα εκεί κι αμέσως τινάχτηκε πίσω από την ταράχη του.

Γραμμένα με αόρατο μελάνι, αποκαλύπτονταν τα τελευταία

λόγια του εφόρου, καθώς φωσφορίζαν μαβιά δίπλα στο πτώμα του. Με το βλέμμα καρφωμένο στο φωσφορίζον κείμενο, ο Λάνγκντον αισθανόταν πως η ομίχλη που κάλυπτε όλη εκείνη τη νύχτα είχε αρχίσει να πυκνώνει ακόμη περισσότερο.

Διάβασε το μήνυμα ξανά και ύστερα γύρισε να κοιτάξει τον Φας. «Τι στο διάβολο σημαίνουν όλα αυτά;»

Τα μάτια του Φας γυάλιζαν, αφύσικα λευκά. «Αυτό ακριβώς, κύριε, είναι το ερώτημα στο οποίο καλείστε να απαντήσετε».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7

Ο ναός του Αγίου Σουλπικίου διέθετε ένα ταπεινό οίκημα στον δεύτερο όροφο της ίδιας της εκκλησίας, στα αριστερά του εξώστη της χορωδίας. Εκεί κατοικούσε η αδελφή Σαντρίν Μπιέιγ εδώ και περισσότερο από μία δεκαετία, και η εξηντάχρονη μοναχή είχε κατορθώσει να βολευτεί ωραιότατα.

Ήταν υπεύθυνη για τον συντονισμό όλων των μη θρησκευτικών πτυχών της λειτουργίας της εκκλησίας: γενική συντήρηση, πρόσληψη βοηθητικού προσωπικού και ξεναγών, ασφάλιση του κτιρίου εκτός ωρών λειτουργίας, παραγγελία προμηθειών, όπως κρασί και όστια για τη Θεία Κοινωνία.

Απόψε, κι ενώ κοιμόταν στο μικρό κρεβάτι της, ξύπνησε από το στριγκό κουδούνισμα του τηλεφώνου της. Κουρασμένα, σήκωσε το ακουστικό.

«*Soeur Sandrine. Eglise Saint-Sulpice*».

«Καλησπέρα, αδελφή», είπε ο άντρας στα γαλλικά.

Η αδελφή Σαντρίν ανακάθισε. *Καλά, τι ώρα είναι;* Παρ' ότι αναγνώρισε αμέσως τη φωνή του προϊσταμένου της, δεκαπέντε χρόνια τώρα δεν την είχε ξυπνήσει ούτε μία φορά. Ο αβάς ήταν ένας βαθύτατα ευσεβής άνθρωπος που επέστρεφε στο σπίτι του για να αναπαυθεί αμέσως μετά τη Θεία Λειτουργία.

«Ζητώ συγγνώμη αν σε ξύπνησα, αδελφή», είπε ο αβάς, ενώ και η δική του φωνή ακουγόταν νυσταγμένη και νευρική. «Θα

ήθελα να σου ζητήσω μια χάρη. Μόλις μου τηλεφώνησε ένας Αμερικανός επίσκοπος, με σημαντική επιρροή. Ίσως τον έχεις ακουστά, δεν ξέρω. Σου λέει κάτι το όνομα Μανουέλ Αρινγκαρόσα;»

«Ο επικεφαλής της Opus Dei;» *Εννοείται πως τον ξέρω. Οι πάντες στην Εκκλησία τον ξέρουν.*

Η συγκεκριμένη οργάνωση της προκαλούσε ανησυχία, ενώ και οι απόψεις που προωθούσε σχετικά με τις γυναίκες ήταν μεσαιωνικές, στην καλύτερη των περιπτώσεων. Η αδελφή Σαντρίν είχε πάθει σοκ όταν έμαθε ότι οι γυναίκες μέλη της οργάνωσης ήταν υποχρεωμένες να καθαρίζουν δωρεάν τους κοιτώνες των αντρών, όσο εκείνοι παρακολουθούσαν τη Θεία Λειτουργία· οι γυναίκες κοιμούνταν στα πατώματα, ενώ οι άντρες σε ψάθινα χαλάκια... και όλα αυτά ως επιπλέον μετάνοια για το Προπατορικό Αμάρτημα. Γνώριζε επίσης ότι η Opus Dei είχε αποκτήσει ξαφνικά, τα τελευταία χρόνια, επιπλέον δύναμη, ενώ λίγο νωρίτερα η εύπορη οργάνωση είχε μεταφέρει σχεδόν ένα δισεκατομμύριο δολάρια στο Ινστιτούτο Θρησκευτικού Έργου του Βατικανού, συνηθέστερα γνωστό ως Τράπεζα του Βατικανού.

«Ο επίσκοπος Αρινγκαρόσα μου τηλεφώνησε για να ζητήσει μια χάρη», της είπε ο αβάς, με νευρική φωνή. «Ένα μέλος της οργάνωσής του βρίσκεται στο Παρίσι απόψε... κι ανέκαθεν ονειρευόταν να επισκεφτεί τον Άγιο Σουλπίκιο».

«Νυχτιάτικα; Μα, η εκκλησία παρουσιάζει πολύ μεγαλύτερο ενδιαφέρον την ημέρα».

«Αδελφή, συμφωνώ, όμως θα το θεωρούσα προσωπική χάρη αν του άνοιγες για να δει τον χώρο απόψε. Θα μπορούσε να βρίσκεται εκεί... στη μία, ας πούμε; Σε είκοσι λεπτά από τώρα».

Η αδελφή Σαντρίν συνοφρυώθηκε. «Βεβαίως. Ευχαρίστως».

Ο αβάς την ευχαρίστησε και έκλεισε το τηλέφωνο.

Αφού κατέβασε τα πόδια της από το κρεβάτι, η αδερφή Σαντρίν σηκώθηκε με αργές κινήσεις, νιώθοντας τις παγωμένες

πλάκες στα ξυπόλυτα πέλματά της. Όπως διέτρεχε το σώμα της το κρύο, αισθάνθηκε μια απρόσμενη ανησυχία.

Γυναικεία διαίσθηση;

Ως πιστή χριστιανή, η αδελφή Σαντρίν είχε μάθει να βρίσκει τη γαλήνη στις ήρεμες φωνές της ψυχής της. Απόψε, όμως, εκείνες οι φωνές ήταν βουβές, σαν την έρημη εκκλησία ολόγυρά της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Ο Λάνγκντον ήταν αδύνατο να πάρει τα μάτια του από το φωτογραφίζον μοβ κείμενο που απλωνόταν πάνω στο παρκέ δάπεδο. Δύσκολα θα μπορούσε να φανταστεί πιο αλλόκοτο τελευταίο μήνυμα από εκείνο που είχε αφήσει πίσω του ο Ζακ Σονιέρ.

Το μήνυμα έγραφε:

13-3-2-21-1-1-8-5

O, Draconian devil!

Oh, lame saint!

Παρ' ότι ο Λάνγκντον δεν είχε την παραμικρή ιδέα τι θα μπορούσε να σημαίνουν αυτές οι αράδες, καταλάβαινε την ενστικτώδη αντίδραση του Φας πως η πεντάλφα συνδεόταν κατά κάποιον τρόπο με τον σατανισμό.

Ω, Δρακόντειε διάβολε!

Ο Σονιέρ είχε αφήσει πίσω του μια κυριολεκτική αναφορά στον διάβολο. Εξίσου αλλόκοτη ήταν και η σειρά των αριθμών. «Το πρώτο τμήμα μοιάζει με αριθμητικό γρίφο».

«Ναι», συμφώνησε ο Φας. «Οι κρυπτογράφοι μας ήδη το επεξεργάζονται. Εκτιμούμε ότι αυτοί οι αριθμοί ενδεχομένως να κρύβουν την απάντηση στο ερώτημα ποιος τον σκότωσε. Ίσως

να αναφέρεται σε κάποιου είδους τηλεφωνική επικοινωνία ή σε προσωπικά στοιχεία, ποιος ξέρει. Αλήθεια, οι αριθμοί αυτοί σας λένε κάτι;»

Ο Λάνγκντον παρατήρησε ξανά τα ψηφία. Οι αριθμοί έμοιαζαν εντελώς τυχαίοι. Στις περιπτώσεις όπου οι αριθμοί χρησιμοποιούνταν ως μέρος ενός συστήματος συμβόλων, συνήθως έβγαζαν κάποιου είδους νόημα – μια αλληλουχία ή μοτίβο, λόγου χάρη. Εδώ, όμως, τίποτε· ούτε η πεντάλφα, ούτε το κείμενο ή οι αριθμοί έμοιαζαν να συνδέονται μεταξύ τους.

«Είπατε νωρίτερα», σχολίασε ο Φας, «πως οι ενέργειες του Σονιέρ εδώ έγιναν στην προσπάθεια να αφήσει κάποιου είδους μήνυμα... σχετικό με τη λατρεία της θεάς ή κάτι ανάλογο, ναι; Αυτό εδώ το μήνυμα πώς ταιριάζει με αυτή την ερμηνεία;» Έκανε μια παύση. «Το κείμενο μοιάζει να αποτελεί μια μορφή καταγγελίας. Δε συμφωνείτε;»

Ο Λάνγκντον προσπάθησε να φανταστεί τα τελευταία λεπτά της ζωής του εφόρου, καθώς βρισκόταν παγιδευμένος στη Μεγάλη Στοά, γνωρίζοντας ότι επρόκειτο να πεθάνει. Λογικό ακουγόταν. «Μια καταγγελία του δολοφόνου του έχει σαφώς μια λογική, θα έλεγα».

«Έργο μου, φυσικά, είναι να συνδέσω το άτομο αυτό με ένα όνομα. Επιτρέψτε μου να σας κάνω μια ερώτηση, κύριε Λάνγκντον. Έτσι όπως το βλέπετε, πέρα από τους αριθμούς, ποιο είναι το πλέον παράδοξο στοιχείο αυτού του μηνύματος;

Το πλέον παράδοξο; Ένας ετοιμοθάνατος άνθρωπος επέλεξε να κλειδωθεί μέσα στη στοά, έβγαλε τα ρούχα του, σχεδίασε μία πεντάλφα πάνω στο σώμα του και έγραψε μια μυστήρια κατηγορία στο πάτωμα. Τι από όλα αυτά δεν ήταν παράδοξο;

«Ο Σονιέρ ήταν Γάλλος», αποφάνθηκε ξερά ο Φας. «Ζούσε στο Παρίσι. Και όμως επέλεξε να αφήσει αυτό το μήνυμα...»

«Στα αγγλικά», είπε ο Λάνγκντον, συνειδητοποιώντας τώρα το σκεπτικό του αστυνομού.

Ο Φας έγνεψε καταφατικά. «*Ακριβώς*. Μπορείτε να υποθέσετε γιατί το έκανε αυτό;»

Ο Λάγγκντον γνώριζε ότι ο Σονιέρ μιλούσε άπταιστα αγγλικά, όμως το γιατί θα επέλεγε τα αγγλικά ως τη γλώσσα στην οποία θα άφηνε το τελευταίο του μήνυμα ήταν κάτι που του διέφευγε. Σήκωσε τους ώμους του.

Ο Φας έγνεψε ξανά προς την πεντάλφα, πάνω στην κοιλιακή χώρα του Σονιέρ. «Καμία σχέση με τη λατρεία του σατανά; Εξακολουθείτε να είστε βέβαιος γι' αυτό;»

Πλέον, ο Λάγγκντον δεν ήταν βέβαιος για τίποτε απολύτως. «Η συμβολολογία και το κείμενο δε φαίνεται να ταιριάζουν. Λυπάμαι που δεν μπορώ να βοηθήσω περισσότερο».

«Ίσως αυτό ξεκαθαρίσει κάπως την κατάσταση». Ο Φας απομακρύνθηκε λίγο από το πτώμα και σήκωσε ξανά το μαύρο φως, αφήνοντας τη δέσμη να απλωθεί σε μεγαλύτερη γωνία. «Και τώρα;»

Κατάπληκτος, ο Λάγγκντον διαπίστωσε πως ένας στοιχειώδης κύκλος φωσφόριζε γύρω από το πτώμα του εφόρου. Από ό,τι φαινόταν, ο Σονιέρ είχε ξαπλώσει και είχε σύρει το μαρκαδόρο γύρω του, σχηματίζοντας μια σειρά από τόξα, πρακτικά περικλείοντας τον εαυτό του μέσα σε έναν κύκλο.

Αστραπιαία, ήταν σαφές το νόημα.

«*Ο Άνθρωπος του Βιτρούβιου*», αναφώνησε ο Λάγγκντον.

Το έργο του Ντα Βίντσι *Ο Άνθρωπος του Βιτρούβιου* είχε αναδειχτεί σε σύγχρονο πολιτιστικό σύμβολο, καθώς κυκλοφορούσε σε αφίσες, κούπες και μπλουζάκια σε ολόκληρο τον κόσμο. Το περίφημο σχέδιο αποτελούνταν από έναν τέλειο κύκλο, μέσα στον οποίο βρισκόταν ένας γυμνός άντρας, με τα μπράτσα και τα πόδια του σε έκταση.

Ο Ντα Βίντσι. Ο Λάγγκντον αισθάνθηκε ένα ρίγος κατάπληξης. Η διαύγεια των προθέσεων του Σονιέρ ήταν αναντίρρηση. Στις τελευταίες στιγμές της ζωής του, ο έφορος είχε γδυθεί και εί-

χε σχηματίζει με το σώμα του ένα αντίγραφο σε φυσικό μέγεθος του περίφημου σκίτσου του Λεονάρντο ντα Βίντσι.

Ο κύκλος ήταν το καίριο στοιχείο που απουσίαζε έως τότε. Ως θηλυκό σύμβολο προστασίας, ο κύκλος γύρω από το σώμα του γυμνού άντρα ολοκλήρωνε την αρμονία αρσενικού και θηλυκού στο έργο του Ντα Βίντσι. Το ερώτημα πλέον, όμως, ήταν *γιατί* να θελήσει ο Σονιέρ να παραστήσει εκείνο το περίφημο σχέδιο.

«Κύριε Λάνγκντον», είπε ο Φας, «είμαι βέβαιος πως ένας άνθρωπος όπως εσείς γνωρίζει ότι ο Λεονάρντο ντα Βίντσι είχε μια τάση προς τις σκοτεινότερες τέχνες».

Ο Λάνγκντον εξεπλάγη με τις γνώσεις του Φας γύρω από τον Ντα Βίντσι, και οπωσδήποτε αυτό εξηγούσε σε μεγάλο βαθμό τις υποψίες του αστυνόμου σχετικά με τον σατανισμό. Ο Ντα Βίντσι ανέκαθεν αποτελούσε δύσκολη περίπτωση για τους ιστορικούς, ιδίως στο πλαίσιο της χριστιανικής παράδοσης. Ο ιδιοφυής καλλιτέχνης ήταν ομοφυλόφιλος· έκοβε πτώματα προκειμένου να μελετήσει την ανατομία του ανθρώπου· κρατούσε ημερολόγια με ακατάληπτες, ανεστραμμένες καταχωρίσεις· πίστευε ότι μπορούσε να χρησιμοποιήσει την αλχημεία προκειμένου να μετατρέψει τον μόλυβδο σε χρυσό κι ενδεχομένως ακόμη και να ξεγελάσει τον Θεό, δημιουργώντας ένα ελιξίριο το οποίο θα ανέβαλλε τον θάνατο.

Η παρανόηση γεννά τη δυσπιστία, σκέφτηκε ο Λάνγκντον.

«Αντιλαμβάνομαι τους προβληματισμούς σας», είπε, «όμως ο Ντα Βίντσι ποτέ δεν εφάρμοσε στην πράξη την όποια σκοτεινή τέχνη. Ήταν ένας εξαιρετικά πνευματικός άνθρωπος, παρ' ότι οι πεποιθήσεις του τον έφεραν σε σύγκρουση με την Εκκλησία». Ζύγισε τα επόμενα λόγια του προσεκτικά. «Μάλιστα, οι απόψεις του Σονιέρ ταυτίζονταν σε πολλά με εκείνες του Ντα Βίντσι... λόγου χάρη, και οι δύο ενοχλούνταν από τον τρόπο που η Εκκλησία δαιμονοποίησε την ιδέα της θεάς».

Το βλέμμα του Φας σκλήρυνε. «Νομίζετε πως ο Σονιέρ

αποκαλεί την Εκκλησία χολό άγιο και δρακόντειο διάβολο;»

Ο Λάνγκντον όφειλε να ομολογήσει πως κάτι τέτοιο φάνταζε παρατραβηγμένο. «Απλώς επισημαίνω ότι ο κύριος Σονιέρ αφιέρωσε τη ζωή του στη μελέτη της ιστορίας της θεάς, και ότι κάνοντας παράγοντας δεν έκανε περισσότερα προκειμένου να διαγράψει αυτή την ιστορία από ό,τι η Καθολική Εκκλησία. Θα είχε μια λογική αν ο Σονιέρ επέλεγε να εκφράσει αυτή του την απογοήτευση μέσα από τον ύστατο αποχαιρετισμό του».

«Ποια απογοήτευση;» είπε επιτακτικά ο Φας, καθώς ακουγόταν εχθρικός πλέον. «Αυτό εδώ το μήνυμα περισσότερο *οργή* βγάζει, παρά απογοήτευση, δε συμφωνείτε;» Το σαγόνι του σφιγγόταν καθώς μιλούσε. «Κύριε Λάνγκντον, έχω δει πολλούς θανάτους στη δουλειά μου, και επιτρέψτε μου να σας πω ένα πράγμα. Όταν ένας άνθρωπος δολοφονείται από έναν άλλο άνθρωπο, δεν πιστεύω πως οι τελευταίες του σκέψεις έχουν να κάνουν με το πώς θα αφήσει ένα δυσνόητο φιλοσοφικό μήνυμα πίσω του, το οποίο κανείς δε θα καταλάβει. Πιστεύω πως μονάχα μία σκέψη κατακλύζει το μυαλό του». Ο ψίθυρος του Φας έσκιζε την ατμόσφαιρα. «*Η εκδίκηση*. Πιστεύω ότι ο Σονιέρ άφησε αυτό το μήνυμα για να μας υποδείξει τον δολοφόνο του».

Ο Λάνγκντον απέμεινε να τον κοιτάζει. «Μα, αυτό δεν έχει απολύτως καμία λογική».

«Λέτε;»

«Λέω», του πέταξε ξερά, κουρασμένος και εκνευρισμένος. «Μου είπατε ότι ο Σονιέρ δέχτηκε επίθεση στο γραφείο του, από κάποιο άτομο στο οποίο εκείνος φαίνεται πως άνοιξε».

«Σωστά».

«Οπότε, η λογική μας οδηγεί στο συμπέρασμα ότι ο έφορος γνώριζε τον άνθρωπο που του επιτέθηκε».

Ο Φας έγνεψε καταφατικά. «Συνεχίστε».

«Επομένως, εφόσον ο Σονιέρ γνώριζε τον άνθρωπο που τον σκότωσε, γιατί να στήσει όλο αυτό το σκηνικό;» Έδειξε το δά-

πεδο. «Αριθμητικοί κώδικες; Χωλοί άγιοι; Δρακόντειοι διάβολοι; Πεντάλφες πάνω στο στομάχι του; Όλα αυτά είναι υπερβολικά μυστηριώδη, χωρίς να υπάρχει λόγος. Όχι, προσωπικά θα υπέθετα πως, εφόσον ο Σονιέρ ήθελε να μας υποδείξει τον δολοφόνο του, θα είχε γράψει απλώς ένα όνομα».

Καθώς πρόφερε εκείνες τις λέξεις ο Λάνγκντον, ένα αντάρσκο χαμόγελο διέτρεξε τα χείλη του Φας για πρώτη φορά εκείνη τη νύχτα. «Ακριβώς», είπε.

Λίγο πιο κάτω, μέσα στο γραφείο του Σονιέρ, ο υπαστυνόμος Κολέ έσκυβε πάνω από το πελώριο έπιπλο όπου εργαζόταν ο έφορος. Με εξαίρεση εκείνη την απόκοσμη φιγούρα ενός μεσαιωνικού ιππότη που θύμιζε ρομπότ και έμοιαζε να τον καρφώνει από τη γωνία του γραφείου του Σονιέρ, ο Κολέ αισθανόταν άνετα. Είχε ρυθμίσει τα ακουστικά του και είχε ελέγξει τα επίπεδα εγγραφής στον σκληρό δίσκο του συστήματος. Όλα λειτουργούσαν κανονικά. Ο ήχος από τη συζήτηση που βρισκόταν σε εξέλιξη στη Μεγάλη Στοά ακουγόταν κρυστάλλινα καθαρός.

Όπως στρεφόταν τώρα στον φορητό υπολογιστή του, ο υπαστυνόμος συμβουλευτηκε το σύστημα εντοπισμού θέσης. Στην οθόνη εμφανιζόταν μια κάτοψη της στοάς όπου κειτόταν το πτώμα του εφόρου.

Κι εκεί, στα βάθη της Μεγάλης Στοάς, αναβόσβηνε μια μικρή, κόκκινη κουκίδα.

Ο στόχος.

Ο Φας ήθελε να έχει το θήραμά του από κοντά απόψε. Και πολύ σοφά έπραττε. Άλλωστε, ο Ρόμπερτ Λάνγκντον αποδεικνυόταν εντυπωσιακά ψύχραιμος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Προκειμένου να είναι βέβαιος ότι κανείς δε θα διέκοπτε τη συζήτηση που είχε με τον κύριο Λάνγκντον, ο Μπεζί Φας είχε κλείσει το κινητό του. Δυστυχώς, ήταν ένα ακριβό μοντέλο, το οποίο διέθετε λειτουργία αμφίδρομου ασυρμάτου, την οποία, αντίθετα με τις ρητές εντολές του, χρησιμοποιούσε εκείνη τη στιγμή κάποιος από τους συνεργάτες του προκειμένου να επικοινωνήσει μαζί του.

«*Capitaine?*» Παράσιτα ακούστηκαν από το κινητό, σαν να ήταν ασύρματος.

Ο Φας ένιωσε τα δόντια του να τρίζουν από τον εκνευρισμό του. Κοίταξε ψύχραιμα τον Λάνγκντον, ζητώντας του συγγνώμη. «Ένα λεπτό, παρακαλώ». Τράβηξε το κινητό από τη ζώνη του και πάτησε το πλήκτρο λειτουργίας του ασυρμάτου.

«*Oui?*»

«*Capitaine, un agent du Département de Cryptologie est arrivé.*».

Η οργή του Φας σφάλωσε για μια στιγμή. Είχε έρθει στο κτίριο κάποιος κρυπτογράφος; Αυτό αποτελούσε μάλλον θετική εξέλιξη. Ο Φας, μόλις εντόπισε το μυστηριώδες κείμενο του Σονιέρ στο πάτωμα, είχε στείλει φωτογραφίες ολόκληρου του χώρου όπου είχε σημειωθεί το έγκλημα στη Διεύθυνση Κρυπτολογίας, ελπίζοντας πως κάποιος εκεί θα μπορούσε να του εξηγήσει

τι προσπαθούσε να πει ο Σονιέρ. Εφόσον είχε αφιχθεί στο μουσείο κάποιος πράκτορας από τη διεύθυνση αυτή, η πιθανότερη εξήγηση ήταν ότι είχαν κατορθώσει να αποκρυπτογραφήσουν το μήνυμα.

«Είμαι απασχολημένος αυτή τη στιγμή», απάντησε, καθιστώντας απολύτως σαφές με τον τόνο της φωνής του ότι ήταν ενοχλημένος. «Ζητήστε από τον κρυπτογράφο να περιμένει στο κέντρο συντονισμού. Θα του μιλήσω μόλις τελειώσω από εδώ».

«Της», τον διόρθωσε η φωνή. «Είναι η πράκτορας Νεβέ».

Ο εκνευρισμός του Φας με την όλη κατάσταση έμοιαζε να εντείνεται κάθε στιγμή που περνούσε. Κάποιος εκεί στο υπουργείο του είχε φορτώσει την τριανταδυάχρονη Σοφί Νεβέ, στο πλαίσιο της προσπάθειας να ενισχυθεί η παρουσία των γυναικών στην αστυνομία.

Ο άντρας στην άλλη άκρη της γραμμής είπε: «Η πράκτορας Νεβέ επιμένει να σας μιλήσει αμέσως, αστυνόμε. Προσπάθησα να την εμποδίσω, όμως κατευθύνεται ήδη προς το σημείο όπου βρίσκεστε».

Ο Φας δεν πίστευε στα αυτιά του. «Απαράδεκτο! Κατέστησα απολύτως σαφές ότι...»

«*Excusez-moi, messieurs*».

Μια γυναικεία φωνή ακούστηκε δυνατά πίσω από τον Λάνγκντον. Έστριψε και είδε μια νεαρή γυναίκα να πλησιάζει. Τα πυκνά, καστανοκόκκινα μαλλιά της έπεφταν χαλαρά στους ώμους της, ενώ φορούσε ένα μακρύ κρεμ πουλόβερ, το οποίο της έφτανε μέχρι τα γόνατα, πάνω από ένα μαύρο κολάν.

Έκπληκτος, ο Λάνγκντον είδε τη γυναίκα να κατευθύνεται αμέσως στο σημείο όπου στεκόταν εκείνος και να προτείνει ευγενικά το χέρι της. «Κύριε Λάνγκντον, είμαι η πράκτορας Σοφί Νεβέ, της Διεύθυνσης Κρυπτολογίας». Είχε μια ιδιαίτερη, αγγλο-γαλλική προφορά. «Χαίρομαι για τη γνωριμία».

Ο Λάνγκντον έφερε την παλάμη του γύρω από τη δική της

και για μια στιγμή ένιωσε το αποφασιστικό της βλέμμα να τον καρφώνει. Τα μάτια της ήταν σκούρα πράσινα, κοφτερά και καθάρια.

«Αστυνόμε», είπε η Νεβέ, όπως στρεφόταν γρήγορα προς τον Μπεζί Φας, «συγχωρέστε με για την ενόχληση, όμως...»

«*Ce n'est pas le moment!*» αναφώνησε εκνευρισμένος ο Φας.

«Προσπάθησα να σας τηλεφωνήσω», συνέχισε η Νεβέ στα αγγλικά, σε μια κίνηση αναγνώρισης της παρουσίας του Λάνγκντον. «Κατάφερα να σπάσω τον αριθμητικό κώδικα».

Ένας παλμός ενθουσιασμού κινητοποίησε τον Λάνγκντον. *Έσπασε τον κώδικα;*

«Πριν σας εξηγήσω», είπε η Σοφί, «έχω ένα επείγον μήνυμα για τον κύριο Λάνγκντον».

Η έκφραση του Φας φανέρωνε τον όλο και εντονότερο προβληματισμό του. «Για τον κύριο Λάνγκντον;»

Η πράκτορας έγενεψε καταφατικά, καθώς στρεφόταν και πάλι προς τον Λάνγκντον. «Πρέπει να επικοινωνήσετε με την Πρεσβεία των Ηνωμένων Πολιτειών, κύριε Λάνγκντον. Έχουν ένα μήνυμα για εσάς, από τη χώρα σας».

Ο Λάνγκντον αιφνιδιάστηκε, και ο ενθουσιασμός του για τον κώδικα άρχισε να υποχωρεί μπροστά σε αυτή την απρόσμενη και ανησυχητική εξέλιξη. *Μήνυμα για εμένα από την Αμερική;* Προσπάθησε να φανταστεί ποιος θα μπορούσε να επικοινωνήσει μαζί του. Ελάχιστοι συνάδελφοί του μόνο γνώριζαν ότι βρισκόταν στο Παρίσι.

Το φαρδύ πιγούνι του Φας είχε μαγκώσει στο άκουσμα αυτής της είδησης. «Με την Πρεσβεία των Ηνωμένων Πολιτειών;» ρώτησε επιτακτικά, ενώ ακουγόταν καχύποπτος. «Και πού ήξεραν ότι θα έβρισκαν τον κύριο Λάνγκντον εδώ;»

Η Νεβέ σήκωσε τους ώμους της. «Φαίνεται ότι τηλεφώνησαν στο ξενοδοχείο του κυρίου Λάνγκντον και από τη ρεσεψιόν τους είπαν ότι είχαν έρθει από την αστυνομία να παραλάβουν τον

κύριο Λάνγκντον. Από την αστυνομία με ειδοποίησαν ότι είχαν ένα μήνυμα για τον κύριο Λάνγκντον, και μου ζήτησαν να τον ενημερώσω σχετικά».

Το μέτωπο του Φας είχε ζαρώσει απορημένο. Ο αστυνόμενος έκανε να ανοίξει το στόμα του, όμως η Νεβέ είχε στραφεί ήδη και πάλι προς τον Λάνγκντον.

«Κύριε Λάνγκντον», είπε, όπως έβγαζε ένα χαρτάκι από την τσέπη της, «εδώ σας έχω τον αριθμό της υπηρεσίας μηνυμάτων της πρεσβείας σας. Μου ζήτησαν να τηλεφωνήσετε το συντομότερο δυνατό». Του πέρασε το χαρτί, κοιτάζοντάς τον επίμονα. «Όση ώρα εγώ θα εξηγώ στον αστυνόμο Φας τον κώδικα, εσείς πρέπει να κάνετε αυτό το τηλεφώνημα». Έφερε το χέρι στην τσέπη του πουλόβερ της και έκανε να βγάλει ένα κινητό.

Ο Φας της έκανε νόημα να σταματήσει. Πλέον, έμοιαζε με ηφαίστειο έτοιμο να εκραγεί. Χωρίς να πάρει στιγμή τα μάτια του από τη Νεβέ, έβγαλε το δικό του κινητό και το πέρασε στον Λάνγκντον. «Αυτή η γραμμή είναι ασφαλής, κύριε Λάνγκντον. Μπορείτε να τη χρησιμοποιήσετε». Οδήγησε αυστηρά τη Νεβέ κάμποσα βήματα παραπέρα και άρχισε να την επιπλήττει χαμηλόφωνα.

Με την αντιπάθειά του για τον αστυνόμο να ενισχύεται όλο και περισσότερο, ο Λάνγκντον άνοιξε το κινητό και σχημάτισε τον αριθμό που του είχε δώσει η Σοφί Νεβέ... έναν αριθμό στο Παρίσι, με εσωτερική γραμμή.

Το τηλέφωνο άρχισε να χτυπά.

Ένα χτύπημα... δύο χτυπήματα... τρία χτυπήματα...

Τελικά, η γραμμή συνδέθηκε.

Ο Λάνγκντον περίμενε πως θα άκουγε κάποια φωνή από το τηλεφωνικό κέντρο της πρεσβείας, όμως βρέθηκε να ακούει έναν τηλεφωνητή. Παραδόξως, η φωνή στην κασέτα τού ήταν γνώριμη... ήταν η φωνή της Σοφί Νεβέ! Σαστισμένος, έκανε να γυρίσει προς το μέρος της. «Με συγχωρείτε, κυρία Νεβέ; Νομίζω ότι μου δώσατε...»

«Όχι, αυτός είναι ο σωστός αριθμός», έσπευσε να τον προλάβει εκείνη, σαν να περιμένε εκείνη την μπερδεμένη αντίδραση του Λάνγκντον. «Η πρεσβεία διαθέτει αυτοματοποιημένο σύστημα μηνυμάτων. Πρέπει να πληκτρολογήσετε έναν κωδικό πρόσβασης για να ακούσετε τα μηνύματά σας».

Ο Λάνγκντον είχε απομείνει να την κοιτάζει. «Μα...»

«Είναι ο τριψήφιος αριθμός στο χαρτί που σας έδωσα». Η Νεβέ κοίταξε με νόημα τον Λάνγκντον, σαν να του ζητούσε επιπλέον κιναισθητικά να σωπάσει. Το βλέμμα της εξέπεμπε ένα ξεκάθαρο μήνυμα. *Μην κάνεις ερωτήσεις. Βάλε τον κωδικό.*

Σαστισμένος, ο Λάνγκντον πληκτρολόγησε τον τριψήφιο αριθμό που έβλεπε στο χαρτί: 454. Αμέσως, το αυτοματοποιημένο μήνυμα τερματίστηκε, και άκουσε μια ηλεκτρονική φωνή να ανακοινώνει στα γαλλικά: «Έχετε ένα νέο μήνυμα». Προφανώς, το 454 ήταν ο κωδικός του τηλεφωνητή της Νεβέ ώστε να ακούει τα μηνύματά της ενώ βρισκόταν εκτός σπιτιού.

Μα, καλά, τώρα θα ακούσω τα μηνύματά της;

Το μήνυμα άρχισε να παίζει... και η φωνή που ακούστηκε μέσα από τη γραμμή ήταν δική της.

«Κύριε Λάνγκντον», ξεκινούσε το μήνυμα, με έναν ανήσυχο ψίθυρο. «*Μην* αντιδράσετε στο μήνυμα αυτό. Ακούστε με ψύχραιμα. Αυτή τη στιγμή κινδυνεύετε. Ακολουθήστε τις οδηγίες μου πιστά».

ΑΝ ΠΕΘΑΝΩ, Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΘΑ ΧΑΘΕΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ... ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΡΑΣΩ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΣΕ ΚΑΠΟΙΟΝ

Ο καθηγητής Ρόμπερτ Λάνγκντον δέχεται ένα νυχτερινό τηλεφώνημα ενώ βρίσκεται στη Γαλλία για δουλειές: ο έφορος του Λούβρου έχει δολοφονηθεί άγρια μέσα στο μουσείο. Δίπλα στο πτώμα, η αστυνομία έχει βρει μια σειρά από γρίφους και χρειάζεται τη βοήθεια του Λάνγκντον για να τους λύσει.

Όταν ο Λάνγκντον και μια Γαλλίδα αποκρυπτογράφος, η Σοφί Νεβέ, προσπαθούν να ξεδιαλύνουν το μυστήριο, βρίσκονται μπροστά σε κάποια στοιχεία που τους οδηγούν στα έργα του διάσημου καλλιτέχνη Λεονάρντο ντα Βίντσι. Καθώς τα κομμάτια του παζλ μπαίνουν στη θέση τους, οι δυο τους έρχονται αντιμέτωποι με μια απίστευτη ιστορική αλήθεια που κινδυνεύει να χαθεί για πάντα...

Με εισαγωγικό
σημείωμα από τον

**DAN
BROWN**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1819-3

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 1894 1